Ludas Matyi

II. ÉVFOLYAM 30. (62.) SZÁM. **SZATIRIKUS HETILAP** BUDAPEST, 1946 AUGUSZTUS 4.

Hurrá! Megjött!

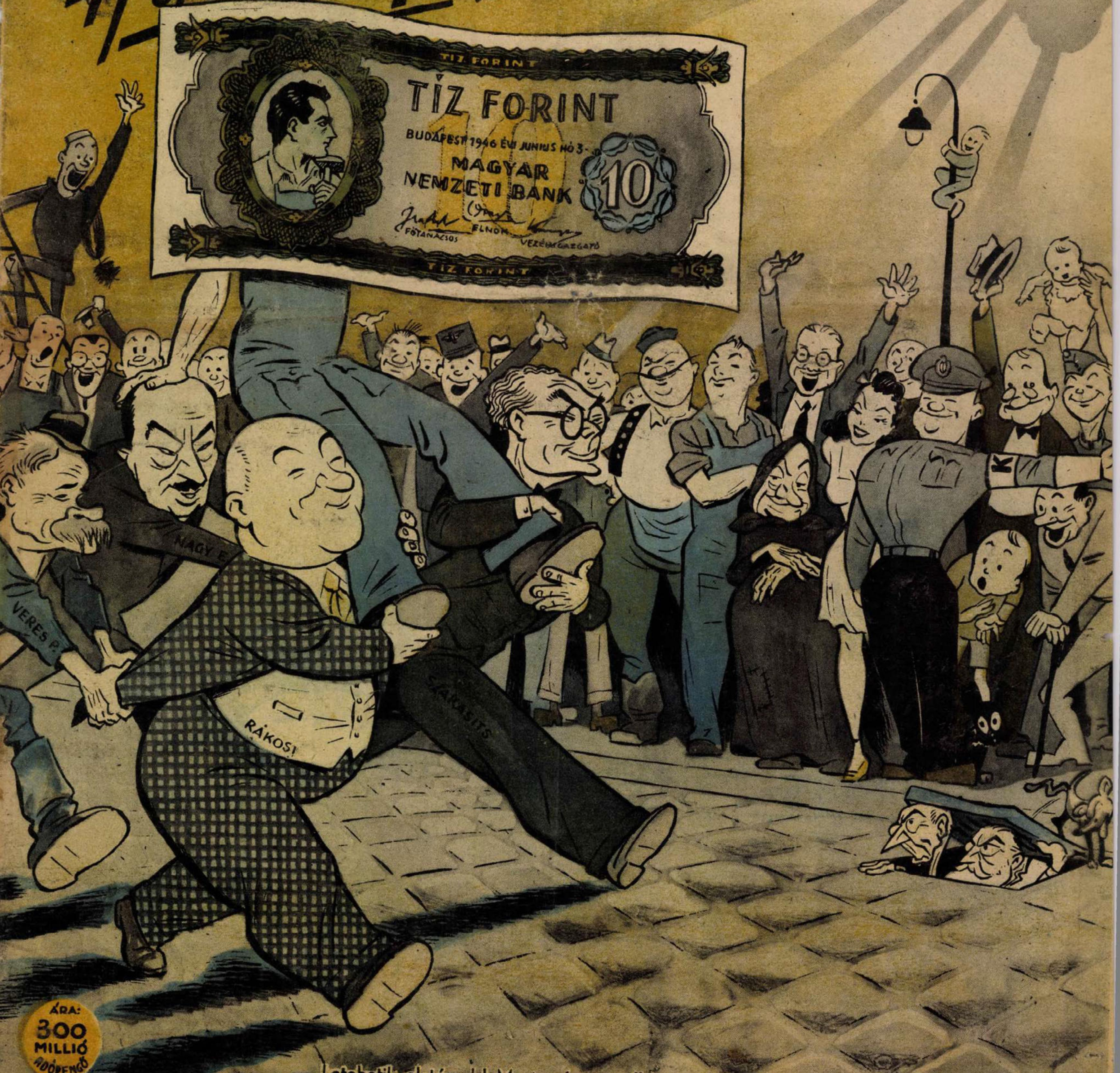
TÍZ FORINT
TÍZ FORINT
BUDAPEST 1946 ÉVI JUNIUS HÓ 3-
MAGYAR NEMZETI BANK
10
FŐTANÁCSOS
ELNÖK
VEZÉRIGAZGATÓ
TÍZ FORINT
NAGY F.
VERES P.
RÁKOSI
SZAKASITS
K

ÁRA: 300 MILLIÓ ADÓPENGŐ

— Letehetik elvtársak! Most már megáll a saját lábán is!

PÁLYI JENŐ

Uraim, csak egymásután...!

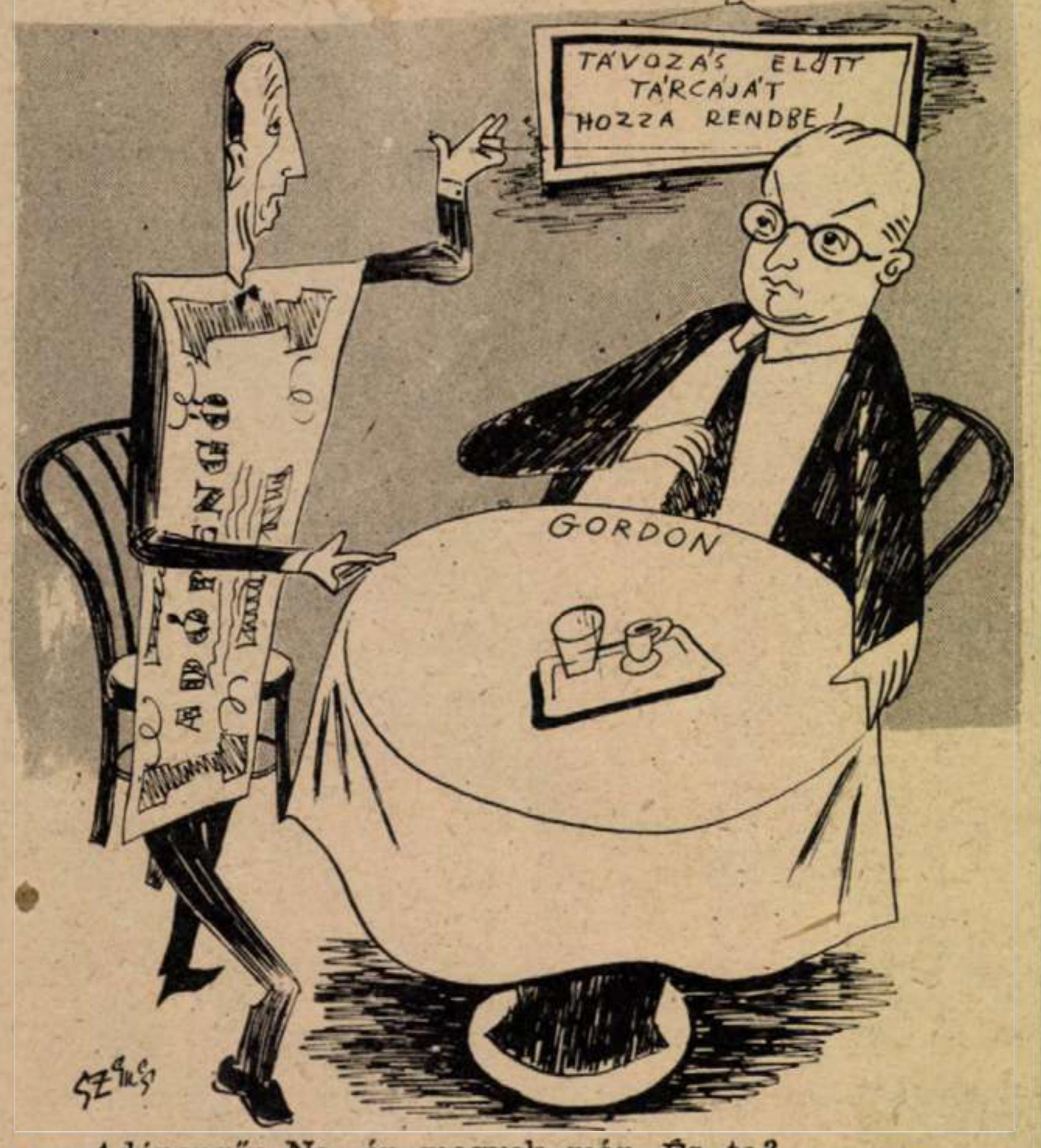
TÁVOZÁS ELŐTT TÁRCÁJÁT HOZZA RENDBE!
ADÓPENGŐ
GORDON
SZÉKELY

Adópengő: Na, én megyek már. És te?
G. F.: Én még maradok egy darabig.

A fodrászok átirata a rendőrséghez

A Budapesti Fodrászok Ipartestülete átiratában **arra kérte a Gazdasági Rendőrséget,** hogy a fodrászoknál tartandó razziákat mellőzze, mert a fodrászok — belátva, hogy **a mai időkben sok** a társadalomra káros elem, — vendégeiket mindennap átfésülik.

Hangtalan Heti Híradó

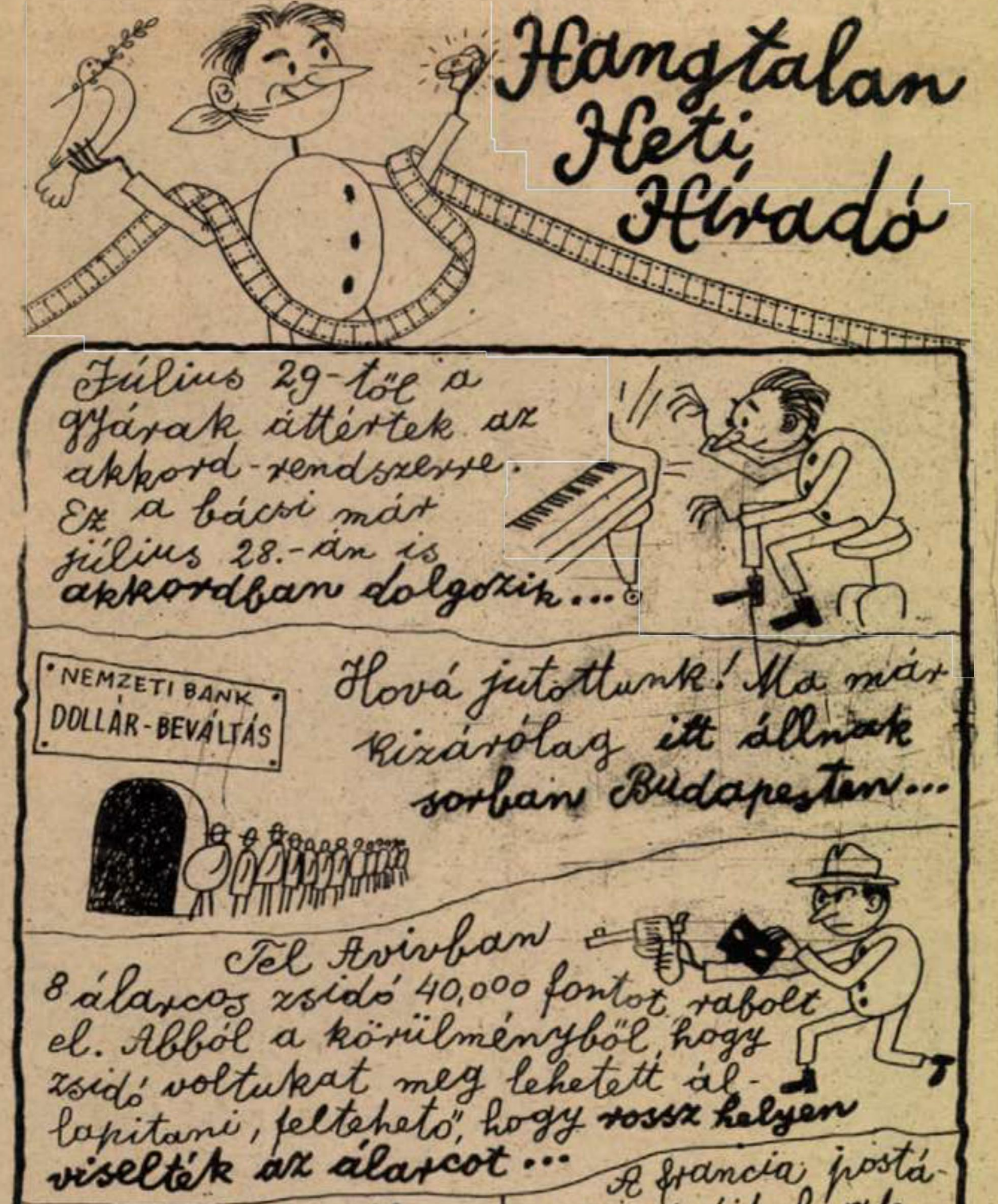

Július 29-től a gyárak áttértek az akkord-rendszerre. Ez a bácsi már július 28.-án is **akkordban dolgozik...**

Hová jutottunk! Ma már kizárólag **itt állnak sorban Budapesten...**

Tel Avivban 8 álarcos zsidó 40,000 fontot rabolt el. Abból a körülményből, hogy zsidó voltukat meg lehetett állapitani, feltehető, hogy **rossz helyen viselték az álarcot...**

Visszakaptuk az amerikaiaktól Szent István palástját. Koronázási jelvényeink közül még hiányzik a korona és az alma. De úgy látszik, a **korona egyelőre alma...**

A francia postások sztrájkolnak. A postaigazgatóság megírta, hogy teljesiti a követeléseiket, **de nem volt postás; aki a levelet kézbesitse...**

Erkölcsösek a pesti férfiak! A VII. kerületi erkölcsrendészeti razzián 60 nőt állitottak elő **és egy férfit sem...**

Rajzolta az erkölcsös Robika

A 7 legjellemzőbb vicce

— Kikalkuláltam, hogy évente két ruhát fogok csináltatni a stabilizáció után.

— Nekem az kevés.

— Akkor maga kalkuláljon hármat.

Az ember már ideges

Kucsera bemegy a drogériába és kiválaszt egy szappant.

— Mibe kerül?

— Egy forint húsz.

— Tegnap délután ugyanez még másfél forinr volt.

— Igen kérem, leszállították az árát.

— Hallja — idegeskedik Kucsera — ne vacakoljanak. Adják csak ugyanannyiért, mint tegnap.

Szegény Kacsirek!

— Kacsirek, magáról mindig a földalatti villamos jut az eszembe.

— Rólam? Miért?

— Az utolsó ötven év alatt az sem fejlődött semmit...

Tíz után...

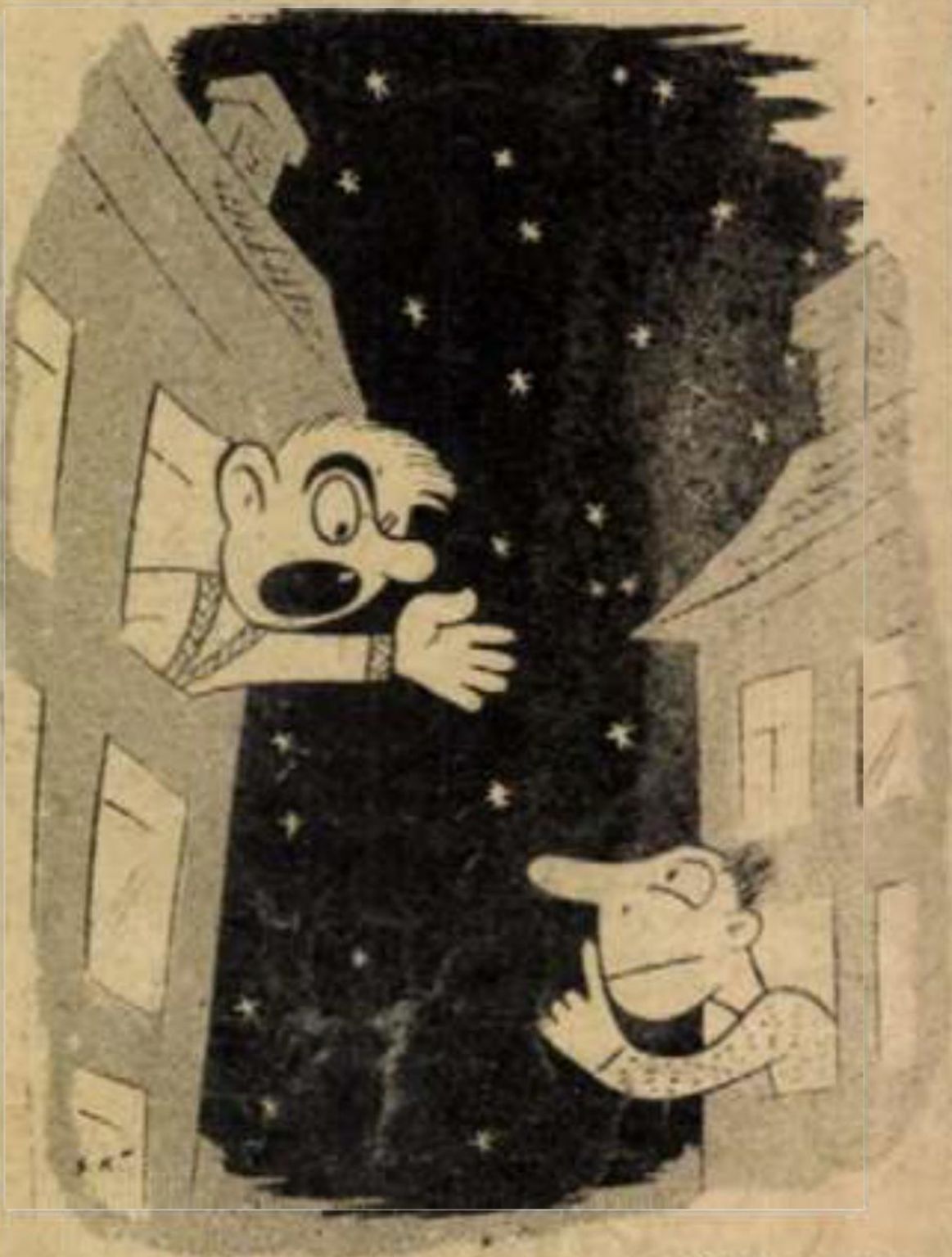

— Csavarja le a rádiót! Tíz óra már elmult!

— Nincs is rádióm! A feleségemmel beszéljük meg a forintköltségvetést.

Makacs életunt

Tegnap délután a Vese-utca 8. szám alatt gázzal megmérgezte magát Zug Vendel magánzó. Az idejében kihívott mentők megmentették s **mert tettéről nem akart lemondani,** előállították a rendőrségre. Itt Zug Vendel kijelentette, hogy legközelebb **más módon keresi** a halált: zsírt fog eladni dollárért.

Ahol Patakynak és Székelynek *nem jutott kenyér...*

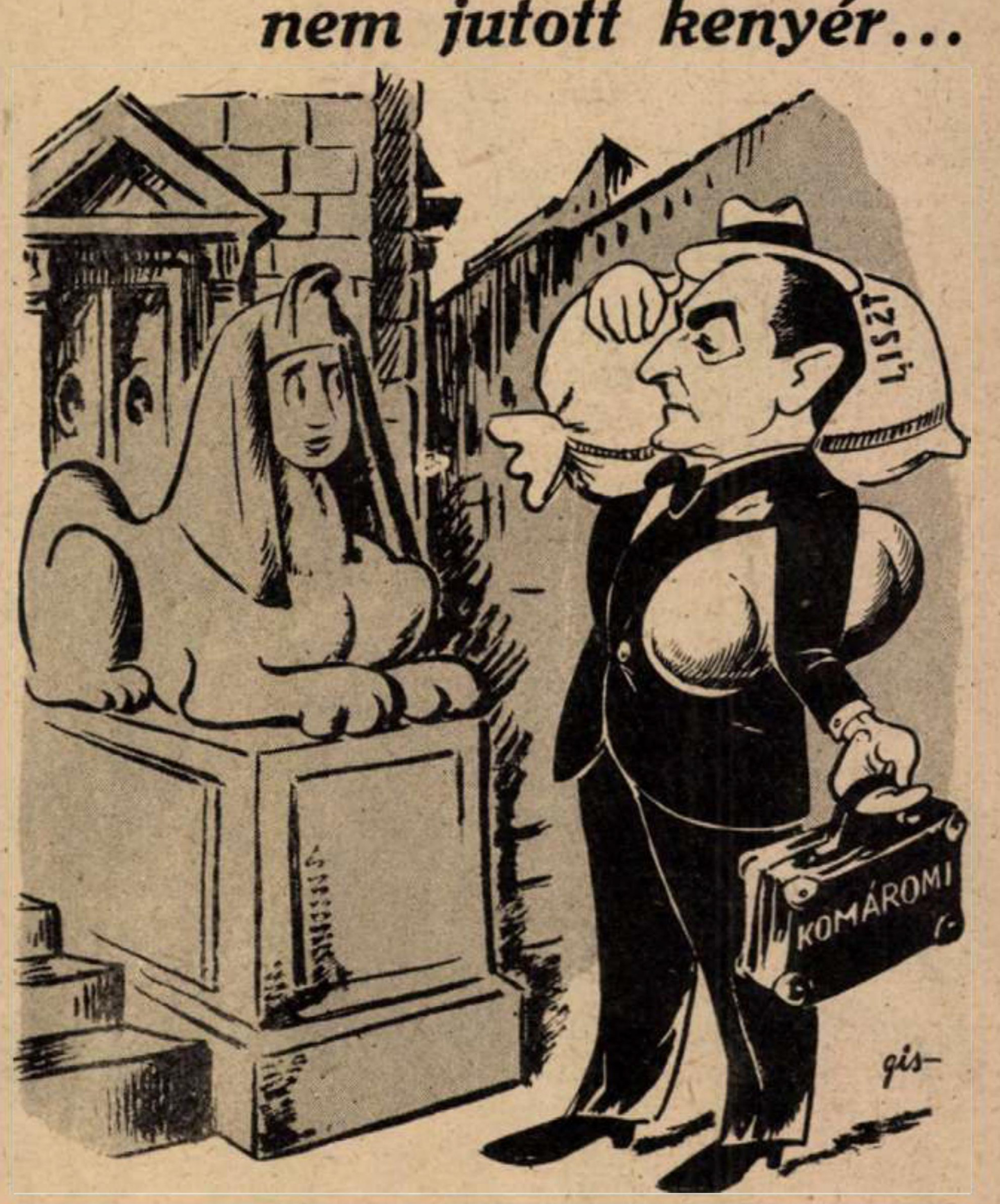

Komáromi Pál: Engem, az igazgatót B-listára tesztek, aki nektek a legnehezebb időkben kenyeret és lisztet hozott?

Szfinx: Kenyeret és lisztet ezentúl is hozhat. De igazgatni az fog, aki a zenéhez is ért.

Szabotálják a gólyát

Ligeti Magda „Gyerekeknek felnőttekről" című könyvéről nagy vita folyt a sajtóban.

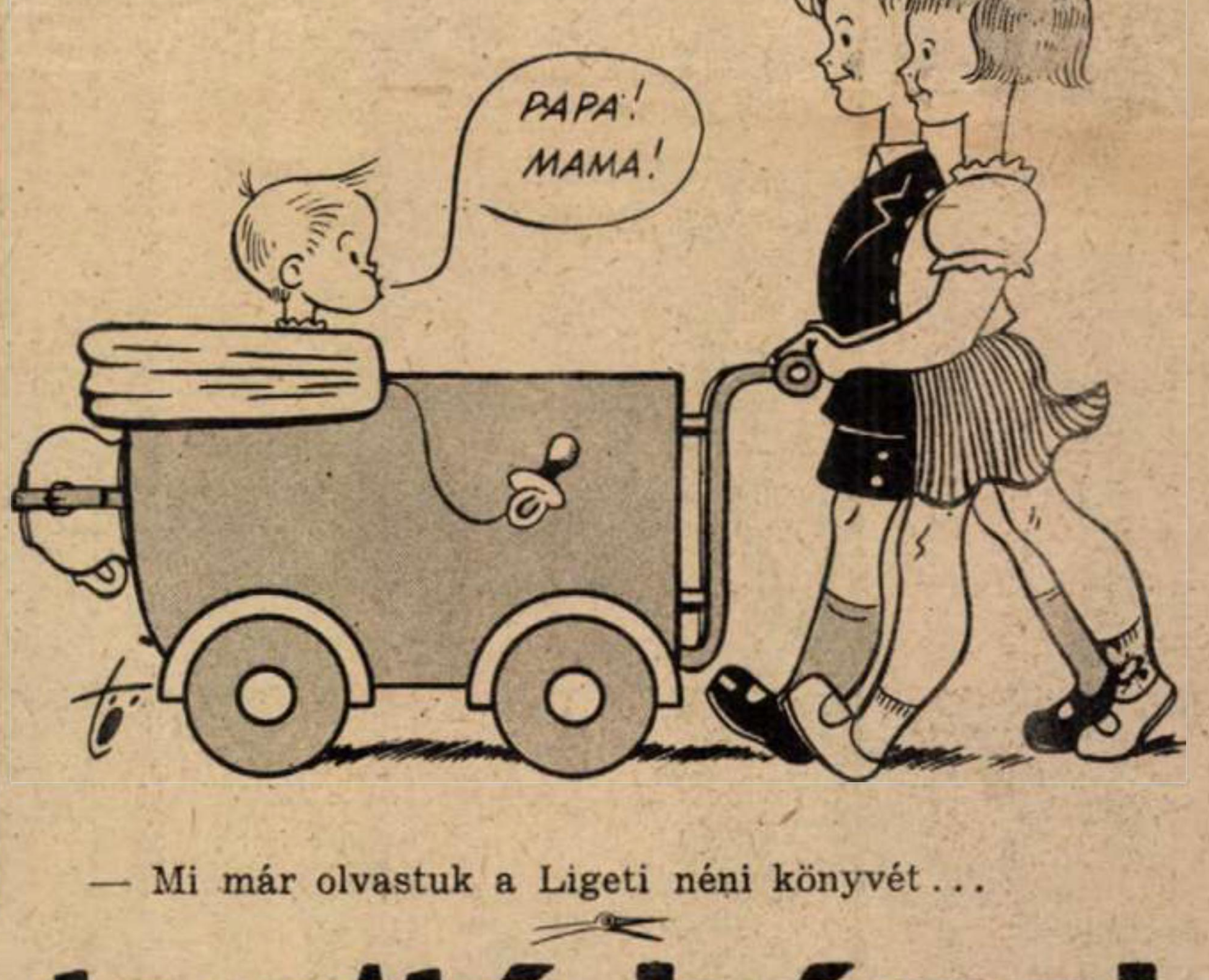

— Mi már olvastuk a Ligeti néni könyvét...

Forint tanító bácsi

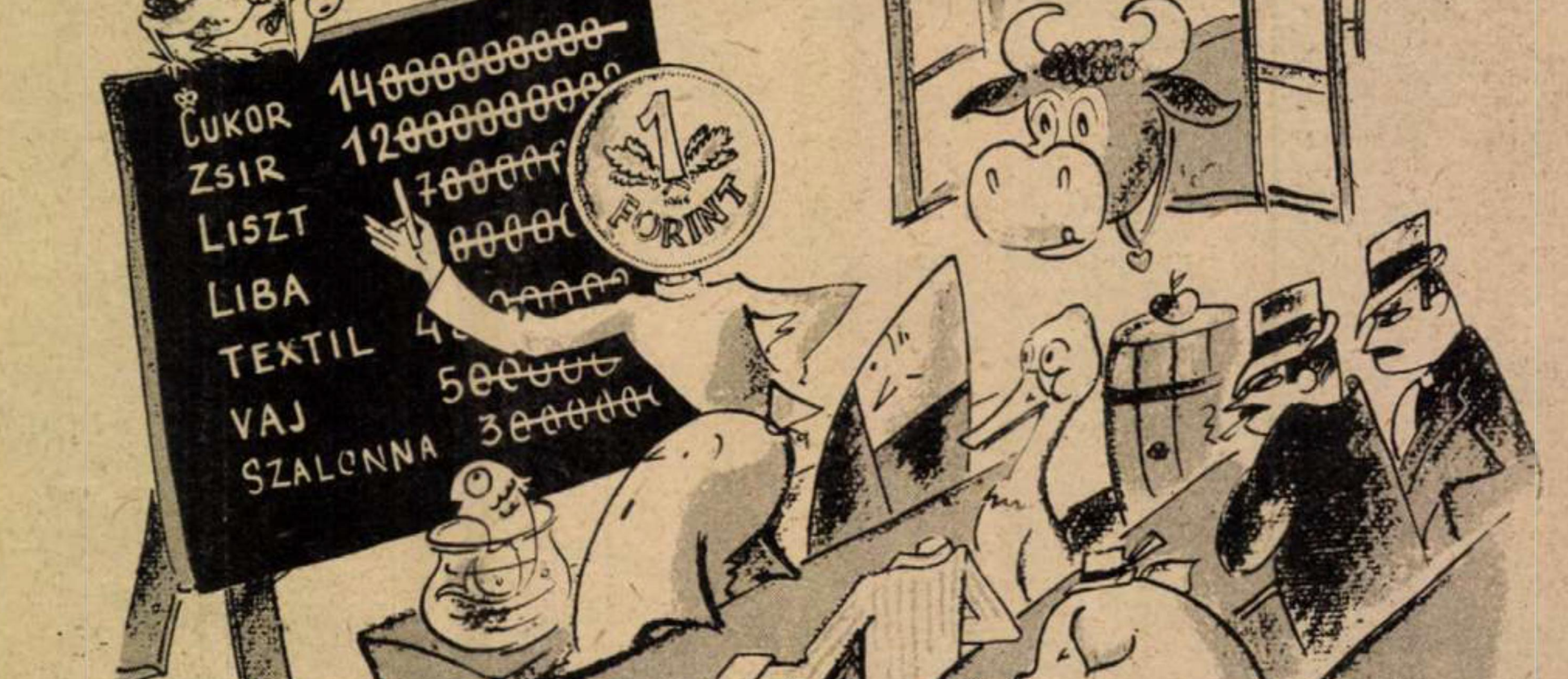

— Na ti lusta nebulók, jól figyeljetek ezekre a nagy számokra, mert ha a jövő órára el nem felejtitek őket, be lesztek zárva..

A párisi előszobában

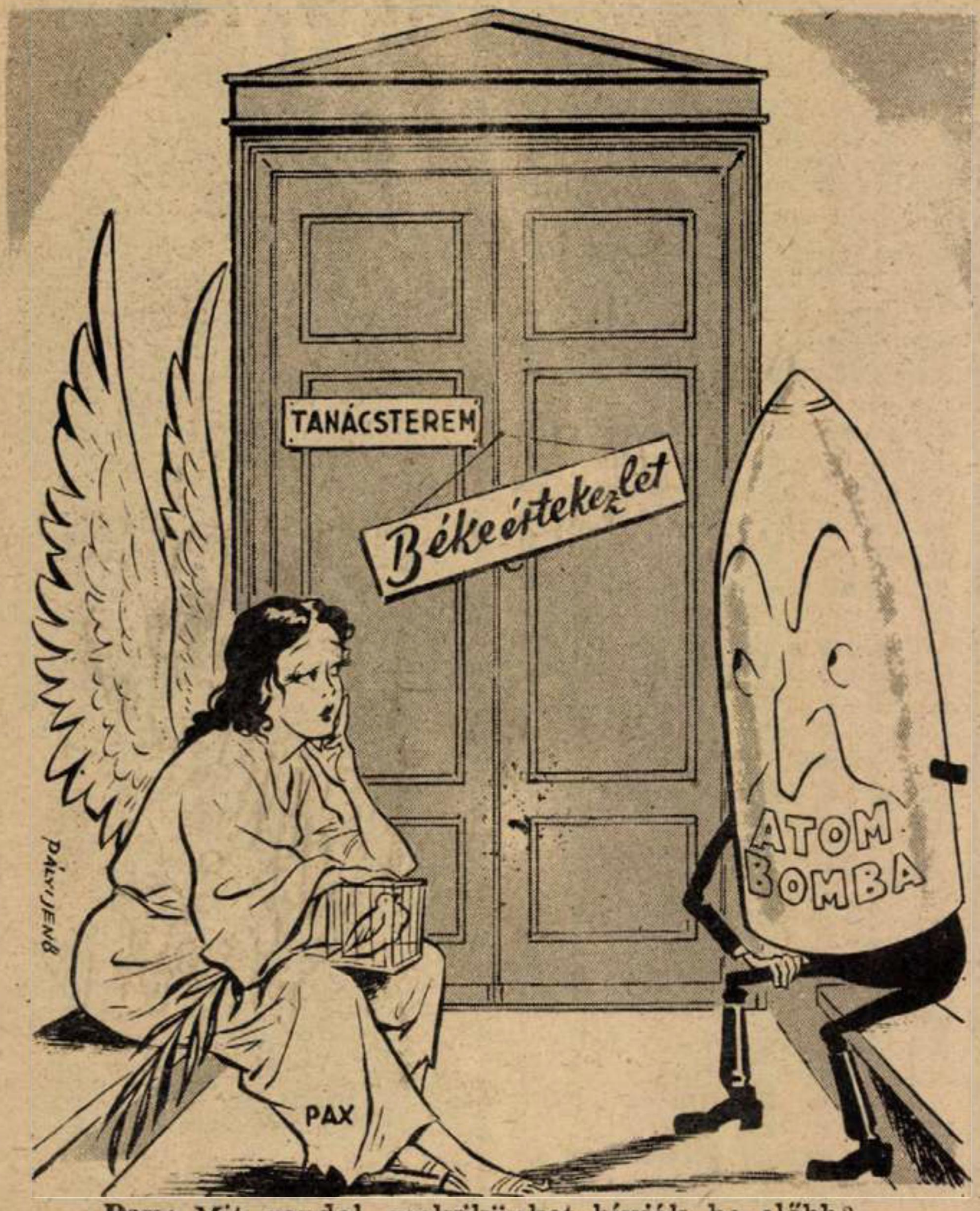

Pax: *Mit gondol, melyikünket hívják be előbb?*

A 7 legkedvesebb vicce

— **Maga mivel foglalkozik mostanában?**

— **Támadó cikkeket írok Keresztury ellen.**

— **Akkor nekem eredményesebb munkám van.**

— **Mért? Maga mit csinál?**

— **Borsót hányok a falra.**

A pince lélektana

— *Mindennapos jelenet* —

Szín: a fával megrakott lovaskocsi — a bakon két fahordóemberrel — megérkezik egy ház elé. Az Áldozat, egy középkorú, pesti polgár már türelmetlenül várja tüzifáját.)

ÁLDOZAT: Na emberek, megjöttünk....? Aztán frissen, frissen emberek le ezzel a fával, minél előbb...

FAHORDÓK *(rá sem néznek. Leveszik a kocsi hátsó oldalát és a tuskókat a ház elé, az úttestre kezdik dobálni).*

ÁLDOZAT *(még jól tartja magát)*: Hehe... Nem lenne egyszerűbb emberek, ha rögtön a fáspincébe vinnék? Így kétszeres munka lesz...

EGYIK FAH *(végre ránéz)*: Mi van a maga pincéjével?!

ÁLDOZAT *(megérzi a veszélyt)*: Hát gondolom, ha majd leviszik önök a pincémbe...

FAHORDÓK *(megdöbbenve egymásra néznek)*: A fát...!?

ÁLDOZAT: Hát igen...

FAHORDÓK: A fáspincébe...?! A maga fáspincéjébe...?!

ÁLDOZAT *(elsápad)*: Hát persze, úgy, ahogy szokás...

FAHORDÓK *(negyedóráig kacagnak, majd szónélkül tovább dobálják a tuskókat).*

ÁLDOZAT *(kétségbeesetten szűkölve)*: De kérem, én úgy vettem a fát, hogy házhoz szállítják...!

EGYIK FAH: Ház hoz...! Hoz-hez-höz helyhatározóképző. Vagyis a ház elé. Vigye le maga a pincébe, ha nem akarja itthagyni a kapu előtt...! *(Társához)*: Na siessünk, mert sohase jutunk ki Pestszenterzsébetre...!

ÁLDOZAT *(hangjában kis remegéssel)*: Hiszen...

FAHORDÓK *(egyszerre várakozóan felnéznek)*: Na...!

ÁLDOZAT *(bátrabban)*: Hiszen nem kívánnám én azt ingyen, ha levinnék a pincébe.

FAHARDÓK *(egymásra néznek, mert a szokatlan ajánlat nyilván váratlanul érte őket)*: Hogy mégis mi vigyük le a fát...? Furcsa egy eset...

ÁLDOZAT *(esdeklőn)*: Ha lennének oly szívesek.

EGYIK FAH *(rázza a fejét)*: Sajnos még ma Hűvösvölgybe kell hajtanunk...! *(Kellő szünet)*: Aztán mit fizetne...?

ÁLDOZAT *(megfélemlítve)*: Gondolom, tíz for... *(hangja a fahordók pokoli hahotájába fúl.)*

EGYIK FAH *(letörli könnyeit)*: Hát ez a legjobb favicc, amit eddig hallottam! *(Tovább dobálják a fát)*: Na siessünk, mert Máriaremetén már várhatnak!

ÁLDOZAT *(homlokán néhány ér megpattan)*: Hát mit kérnének az urak?

FAHORDÓK *(idegölő tanácskozás után)*: Húsz-húsz Magyar, két liter bor és természetesen a borravaló... Megadja öregem, vagy nem?

ÁLDOZAT *(hörögve)*: Megadom magam...

(A szín egyszerre megváltozik. A fásemberek fürgén leugrálnak a kocsiról és kosarakba rakják a fát.)

(Az Áldozat erre fokozatosan lila lesz, pár percig úgy látszik, hogy megpukkad, de aztán mégis gutaütést kap. Ügyeljünk a sorrendre...!)

Függöny.

ifj. Hont Ferenc.

Magánember, csakis

— *Riport a nagy per utórezgéseiről* —

Elolvastuk a kúnmadarasi ítéletet és megelégedéssel láttuk, hogy a következő passzus van benne:

> **„A tárgyaláson felvetődött az a kérdés, hogy a halálraítélt Takács Gergely mint magánember vagy pedig mint a Kisgazdapárt titkára járt-e el? A Népbíróság szükségesnek tartja ezzel a kérdéssel is foglalkozni és a rendelkezésre álló nyomozati adatokból, a vádlottak vallomásaiból és a tanuk kihallgatásából megállapítja, hogy Takács mint magánember buzgólkodott“...** *(a zsidók agyonverettetésében!* **L. M.)**

Látván, hogy Nagy Károly népbírósági elnök a komor ítélet megfogalmazása közben sem feledkezett meg a *Ludas Matyi*-ról, szerkesztőségünk fölvette a feléje dobott labdát és kiküldte munkatársát *Tóth Eszter*-hez, az emlékezetes kúnmadarasi haláltánc-estély Lady patronesséhez, hogy ezt a fontos kérdést, vajjon *Takács Gergely*, aki nemcsak pogrom-felbujtó, hanem, szabad óráiban a Kisgazdapárt titkára is, őt mint olyan szólította-e fel a csihipuhira?

— Megértette a kérdést, Eszter asszony?

— Ugyan, szerkesztő úr! Noha a tárgyaláson bizonyos kötelészet' szempontokból kénytelen voltam úgy feltüntetni magamat, mintha az allegóriát a filagóriától nem tudnám megkülönböztetni, abszolúte tisztában vagyok a kérdés politikai fontosságával.

> **Hol tartana pártunk, a Kisgazda, földmunkás, polgári és demokrata párt, mely a balfelé tendáló Függetlenségi Front leglényegesebb oszlopa, ha titkára, ez esetben Takács Gergely, izraelita-hitű polgártársaink kiirtására izgatna?**

Ezen jeggyel ütköznének meg nemcsak a püspökök, akikről Gábor Andornak nem szabad írnia, hanem szeretett Balogh páterünk is, aki kijelentette, hogy a demokrácia nem tűri az antiszemitizmust...

— Hogy győződött meg róla, hogy Takács Gergely mint magánember szólította fel kegyedet a pogromban való részvételre?

— Egyenesen megkérdeztem: „Gergő, mint a párt kiküldötte jársz nálam? Mer' akkor egy macskát se verek agyon, mer' azt is tiltja a Párt alapszabályainak 112. paragrafusa.“ „Dehogy, Esztikém, felelte Gergely, felelősségem tudatában, mint privát-ember fordulok hozzád.“ „~~Amman döfi, mondom én,~~ akkor állok rendelkezésedre és agyonverem a Nájlendernét. — „De mivel tudod bizonyítani állításodat?“ — Erre a Gergő:

> **„A pártigazolványommal, melyet otthonhagytam, ezzel a távirattal, melyet a pogrom előkészületeiről a pártvezetőséghez intéztem, de nem adtam föl és azzal, hogy idenézz, Eszti, ez alkalommal a kalászos jelvényt sem viselem.“**

Aztán egy darab kolbászt vett elő s ezt mondta: „Mint párttitkár tudomásodra hozom, hogy ez a világ legközönségesebb élelmiszere, de mint magánember közlöm veled, hogy az udvaron játszó kislányod fínomra aprított húsa van benne.“

— Meggyőzte önt, ez az állítás?

— Meg, mert azonnal kinéztem az udvarra és láttam, hogy az örzsikém csakugyan kint játszódik, tehát Gergő, ez alkalommal nem mint a párt titkára beszélvén, igazat mondott. Vettem is rögtön a dorongot és

> **a Takács Gergelytől, mint hitelesen igazolt magánembertől kapott utasítás alapján úgy agyoncsaptam vele Nájlendernét, hogy még egy párttitkárnak is öröme telhetett volna benne.**

— Hajlandó mind-erre esküt is tenni?

Tóth Eszter pajzánul vállon legyintette munkatársunkat:

— Szerkesztő úr még mindig nem ismeri egy egyszerű kúnmadarasi asszony lelkivilágát. Megmondta Tóth Zsiga komám, hogy a törvény nem fogja az asszonyt. De a Zsigát se féltem. Azt se fogják felakasztani.

— Mért nem, Eszter asszony?

— Mer' aszongya Sekszpir: *To be or NOT to be, that is the question.*

Munkatársunk leesett a székről. A padlóról mosta fel:

Lobogó László

Még egy kis türelem

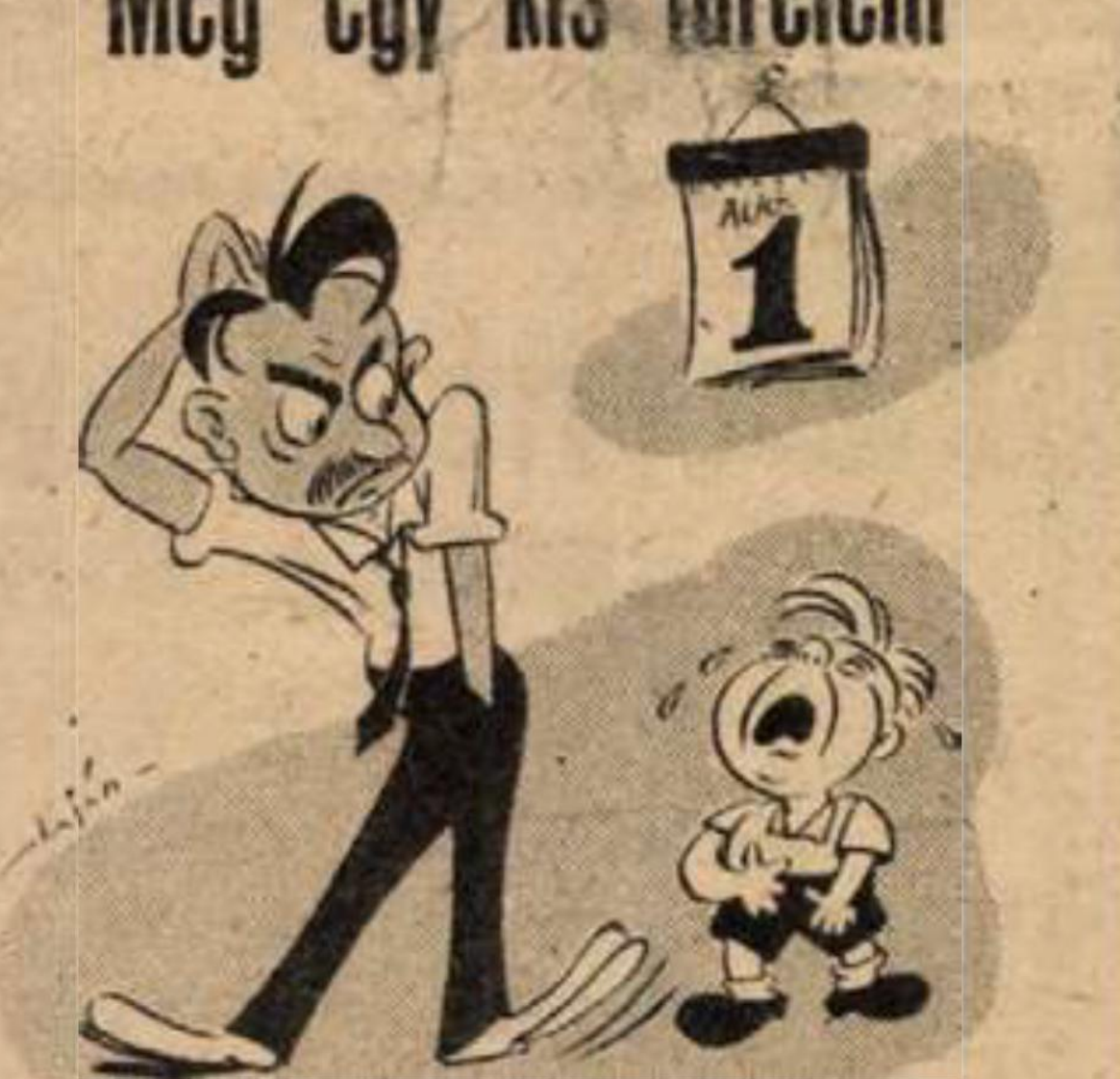

— **Papa, lenyeltem az új pénzt...**

— **Na tessék, most még egy napot várhatok a forintra!**

Ludas Matyi megmagyarázza...

Azt szeretnék tudni polgártársak, sok örömük lesz-e be nem szolgáltatott valutáikban s biztos helyen őrzött tiltott kincseikben azoknak, akiknél nem fogja megtalálni a gazdasági rendőrség?

Majd én megmagyarázom!

Ehbéry éppen akkor állít be Sötétékhez, mikor a házigazda felhalmozott valutáját rakosgatja át eddigi kitűnő rejtekhelyéről egy még kitűnőbbre.

Ehbéry nézi a kincseket, mire Sötét megkérdi:

— Mondja, mit bámul? Talán irigyli tőlem?!

— Szó sincs róla — tiltakozik a vendég — hisz ez a valuta épp úgy az enyém, mint a magáé!

— Hogy-hogy?!

— Mert maga se csinálhat már vele egyebet, csak nézheti:

Interpellációs nap a Házban

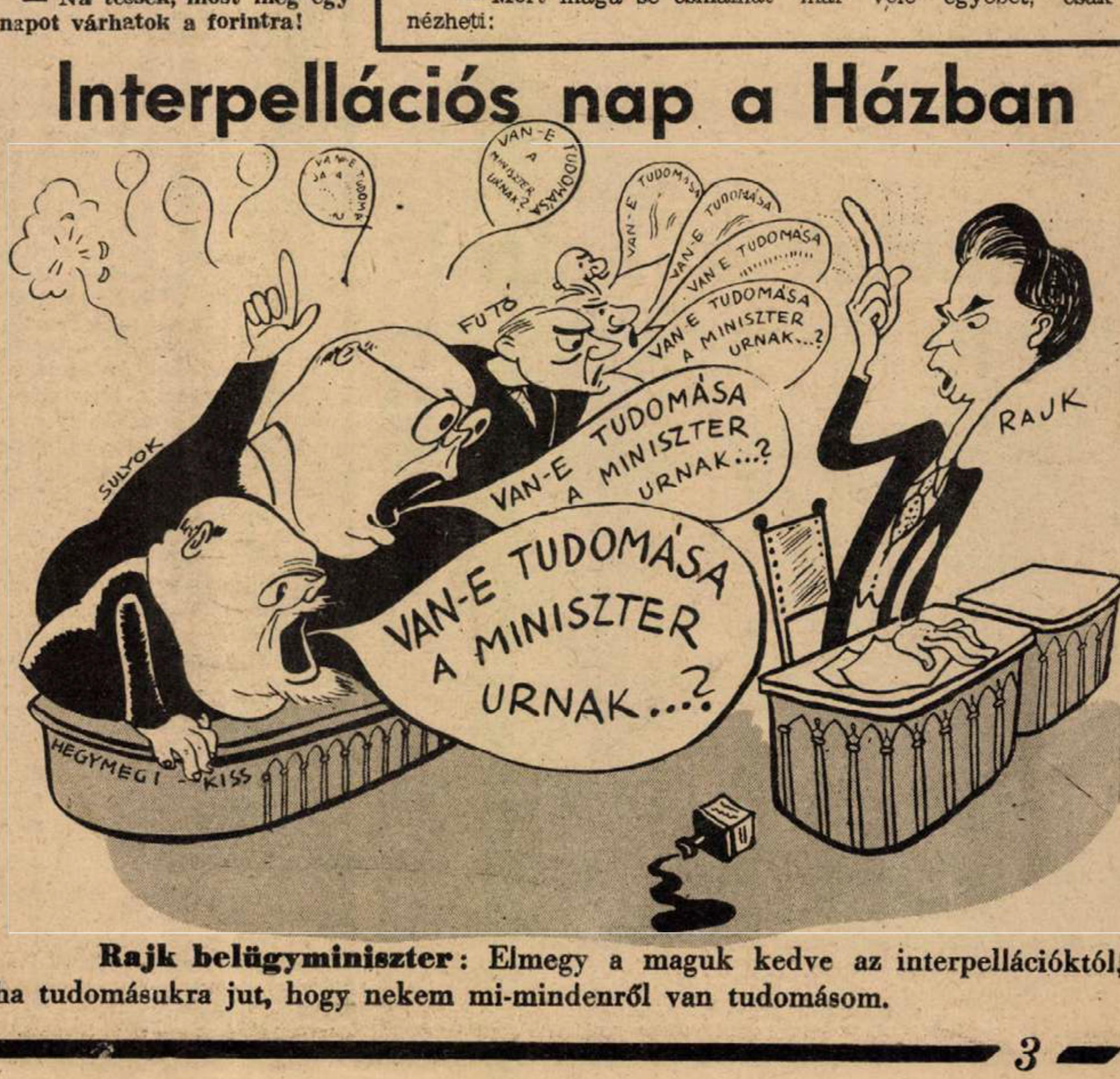
VAN-E TUDOMÁSA
VAN-E A MINISZTER URNAK...? TUDOMÁSA
VAN-E TUDOMÁSA
VAN-E TUDOMÁSA
VAN-E TUDOMÁSA
VAN-E TUDOMÁSA A MINISZTER URNAK...?
FUTÓ
SULYOK
VAN-E TUDOMÁSA A MINISZTER URNAK...?
RAJK
VAN-E TUDOMÁSA A MINISZTER URNAK...?
HEGYMEGI-KISS

Rajk belügyminiszter: Elmegy a maguk kedve az interpellációktól, ha tudomásukra jut, hogy nekem mi-mindenről van tudomásom.

UTAZÁS ARIZONÁBA

A Magyar Színház eddigi engedélyesei siralmas szezónjuk után az Arizonába költöznek, hogy ott irodalmi kabarét alapítsanak.

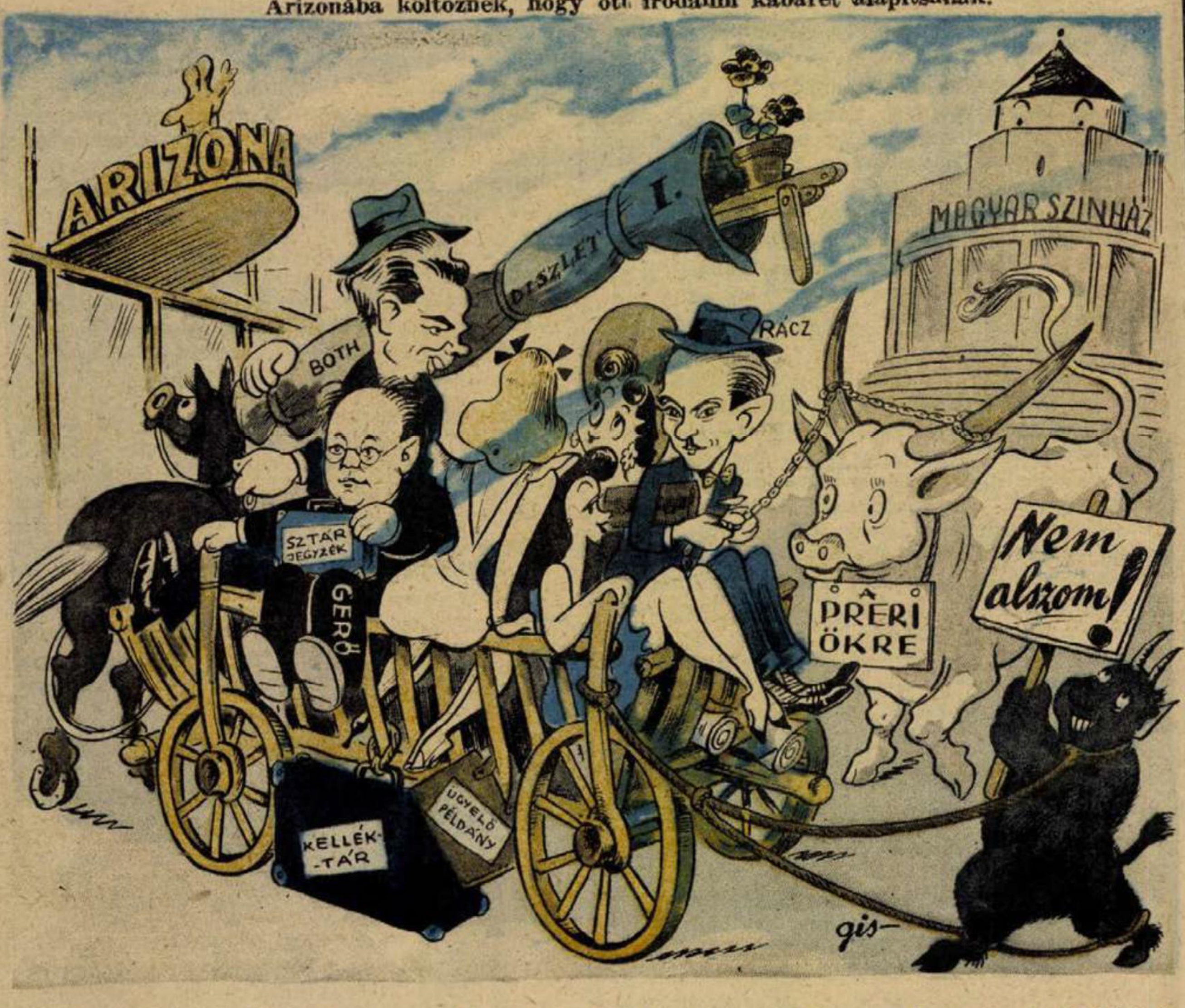

Minden botnak két vége van. Ennek a **Both**nak azonban csak egy végét látjuk.

Beethoven és a lakók

Korán szoktam lefeküdni, de ez most nem tartozik ide. A lényeg az, hogy alig aludtam valamit, mikor felébresztettek.

— Tíz óra elmult kérem...! — üvöltötte ugyanis egy hang az éjszakába. — Elzárni a rádiót...!

Az eredmény nem maradt el. A szomszéd házak lakói is felébredtek.

— Igaza van! — kiáltozták lehetőleg egyszerre. — Aludni akarunk! Elzárni... Mindegyiket le kéne csukni...!

Ekkor egy magas árny jelent meg a földszinten.

— Ki meri azt állítani, — kiáltotta dr. Szacsadi felháborodástól csengő hangon — hogy Beethoven halhatatlan hetedik szimfóniája macskazene?! Jelentkezzen az a műveletlen fráter!

Súlyos csend ereszkedett alá, senkisem mert nyilatkozni. Szacsadi nyilván gúnyos arccal visszavonult rádiója mellé, de a lakók továbbra is tanácstalanul könyököltek ki az ablakpárkányon...

A zene pedig betöltötte a levegőt.

Legelőször Miskolczy kezdte önfeledten dudolni a csodás dallamot, azután a Vaczek-család kiült a ligestulokba és úgy élvezte a melódiát. Viszszavonulni senkisem mert.

— Olyan dühös voltam — suttogta később a kis Vukits védekezően a sötétségbe — hogy nem is vettem észre Beethovent...

— Pszt... Pszt... — hallatszott több helyről. — Erre is csak maga képes! Pszt!

— Szacsádi doktor úr kérem — szólította ekkor valaki mély tisztelettel a rádiótulajdonost — nem lehetne kicsit megerősíteni? Idefent alig hallani valamit...

A zene megerősödött.

— Köszönjük.

Egy nagy családként üldögélt ezen az éjszakán a ház népe. Felejthetetlen élmény volt, csak sajnos rövid ideig tartott. Nemsokára a zene utolsó akkordjai is elhangzottak és a szpiker megszólalt.

— Elhangzott — ezt mondta — Mozsár Elemér: „Tengerszem" szvitje... Következő lemezünk Beethoven VII. szimfóniája.

„Fiatalok a hídra!"

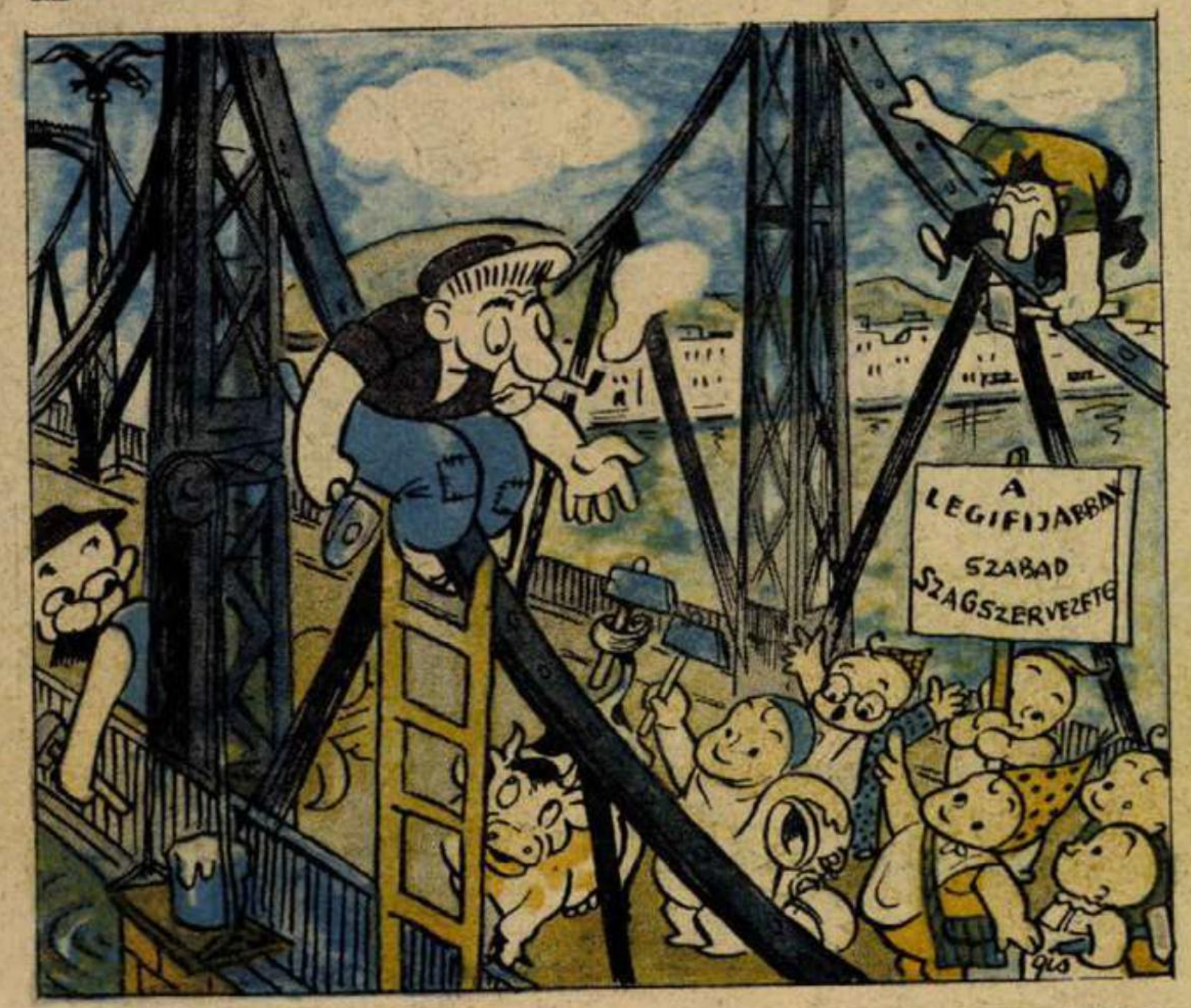

FELHIVÁSRA A LEGIFIJABBAK IS JELENTKEZNEK AZ ÖREG MUNKÁSOKNÁL.

A forint és az ő barátai

– *Antalffy Gyula figyelmébe* –

A *Kis Ujság* nem helyesli, hogy a MaDISz *„Acélfedezet"* néven gárdát alakít a forint védelmére. És azt sem helyesli, hogy a *„Köztársaság"* akasztófákat akar látni ugyane célra.

Fölkértük Kovács Bélát, a lap főszerkesztőjét, álláspontja megokolására.

— Az *„Acélfedezet"* nem jó, mert azt a látszatot kelti, mintha a forintnak nem-nemes fémből álló fedezete volna, holott, mint tudjuk, aranyfedezete van. Az akasztófa nem jó, mert egyrészt minden darab fára szükségünk van az újjáépítés céljaira és minden kis darab kötélre a béke megkötése szempontjából, másrészt a forint ellen spekulálók felakasztása joggal azt a hírt verné föl, hogy a forint csakugyan veszedelemben forog.

— Ön szerint mit kell csinálni?

— Engedélyezni kell a forint-ellenes hadjáratot a legszélesebb alapon, mert ez az igazi demokrácia, s mert csak így tudja megmutatni a forint, hogy igazán értékálló. Ha az.

— S ha a forint szenvedne ettől?

A főszerkesztő büszkén kiegyenesedett:

— Szenvedjen! Mi is szenvedtünk s erről már annak idején megmondta Arany János, a Kisgazdapárt nagyszalontai titkára:

Kél és száll a szív viharja,
Mint a tenger vésze,
Szenvedés a boldogságnak
Legfőbb alkatrésze,

S így folytatta:

— Nem a forintot kell védeni, kollégám, hanem, mert kis nép vagyunk mi, a fillért.

— A fillért?

— Igen, a *Fillért*. Nehogy idő előtt kivonják a forgalomból.

Taszajtó Nagy Gergely
esete a forinttal

— Nízd mán el ezt a szíp tízforintost, te Gergely!

— Nekem mutatod, marha lilek? Ejsze ebbü ilek mán egy félhónapja.

— Észné légy, ejsze még csak most gyütt ki a forint.

— Abszolút ember vagyok, ismerhecc Péter, hallgasd csak meg, hogy vót. Júlijus közepin megbolondult a falu. Mán az gyanús vót nekem, hogy a Pregovácz fűszeres, aki úgy szerette a családomat, hogy mindig megkérdezte, amikor bementem hozzá vásállni, hogy mongya, Gergely, mit akar má megen, hát nincs magának nénikéje, ez a vín Pregovácz kiállt az ajtóba, oszt már messzirü integetett, hogy gyüjjön csak Gergely, gyüjjön, itt a jó portika, fizetni se kő, ráír ógusztusba. Ammás, monnam én precedencs hangon, mer pupillás ember vótam világiletembe s vettem mingyá vagy száz forint árát, még egy kila brunolint is, azt nem tuttam ugyan, hogy micsoda, de jó, ha van a háznál, ha mán ijjen szívéjjesek a bótosok. Alig menek ki a bótbú, kajabál a kocsmáros, hogy no, Taszajtó, iszik egyet? Mondok, ne csirizejjen mán kocsmáros úr, nem vagyok én Rócsild, nincs nekem hárommilijó adópengőm. Aszondi, nem teszen az egy árva kisőtést se, nem vóvam én sose ujjan anyagias. Na, montam, ha mán a kocsmáros úr is íróember lett, akkor ne aprózzunk s gyorsan hazamentem egy óra mulva nigykizláb. De a cifrája csak ezután gyütt, te Péter. Egy hét mulva ajtót, ablakot be köllött zárni, mert mán nem lehetett mozogni a szobába a portékátu s kiattam a referenciját a Burkusnak, az a bitang nagy kuvaszunk tudod, hogy ha kereskedő gyün, szó nékü húzza le a nadrágját. Elsején osztán meggyütt a forint, most van tíz forintom, abbu megélek egy-két évig.

— Észné légy, Gergely, ha nehezedre esik is! Tíz forintbu egy-két évig?

— Hát. Mer nem tuggyák sehunse főváltani, de aszongyák, azír csak vigyem hazaja portikát, rájir kifizetni, van még üdőm, nem vagyok én még ujjan öreg... De ezmég mind csak semmi, mert tennap odagyün hozzám a segidjegyző, a demokratábbik, amék a nyilaspártba vót, oszt aszongya, most vesztegessen meg Gergely, ha esze van! Mondok, oszt mir? Aszongya, mer most mán hitelbe is lehet, nem vagyok én rejakcijós panamista, én bízok a forintba...

Vége a komédiának!

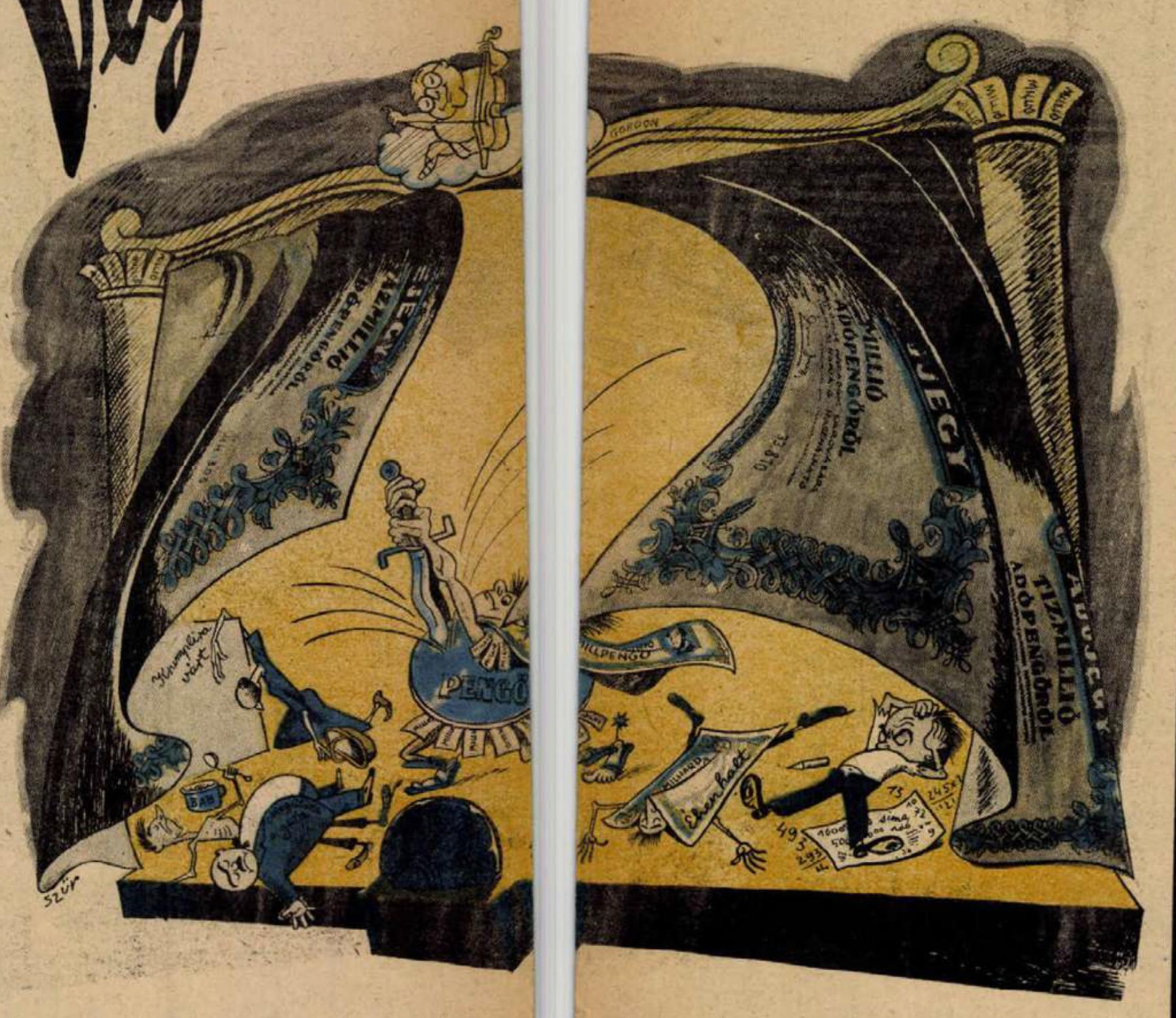

Pengő: Eljátszogattam, amíg lehetett.
Mindenki meghalt, most már mehetek... ***(Dugába dől)***

CRISTOPH A CIRKUSZBAN

A herkuleserejű artistáról beszélget két elefánt az állatkertben:

— Mi mindenen megy keresztül az ember...

— No!?

— Most egy cirkuszi erőművészen megyek keresztül.

MÁSRÓL BESZÉL BODÓNÉ

(Bojta Béla válaszolt a Zadravetz-üggyel kapcsolatban őt ért támadásokra. Nyilatkozatában mindenről szó volt, csak Zadravetzről nem.)

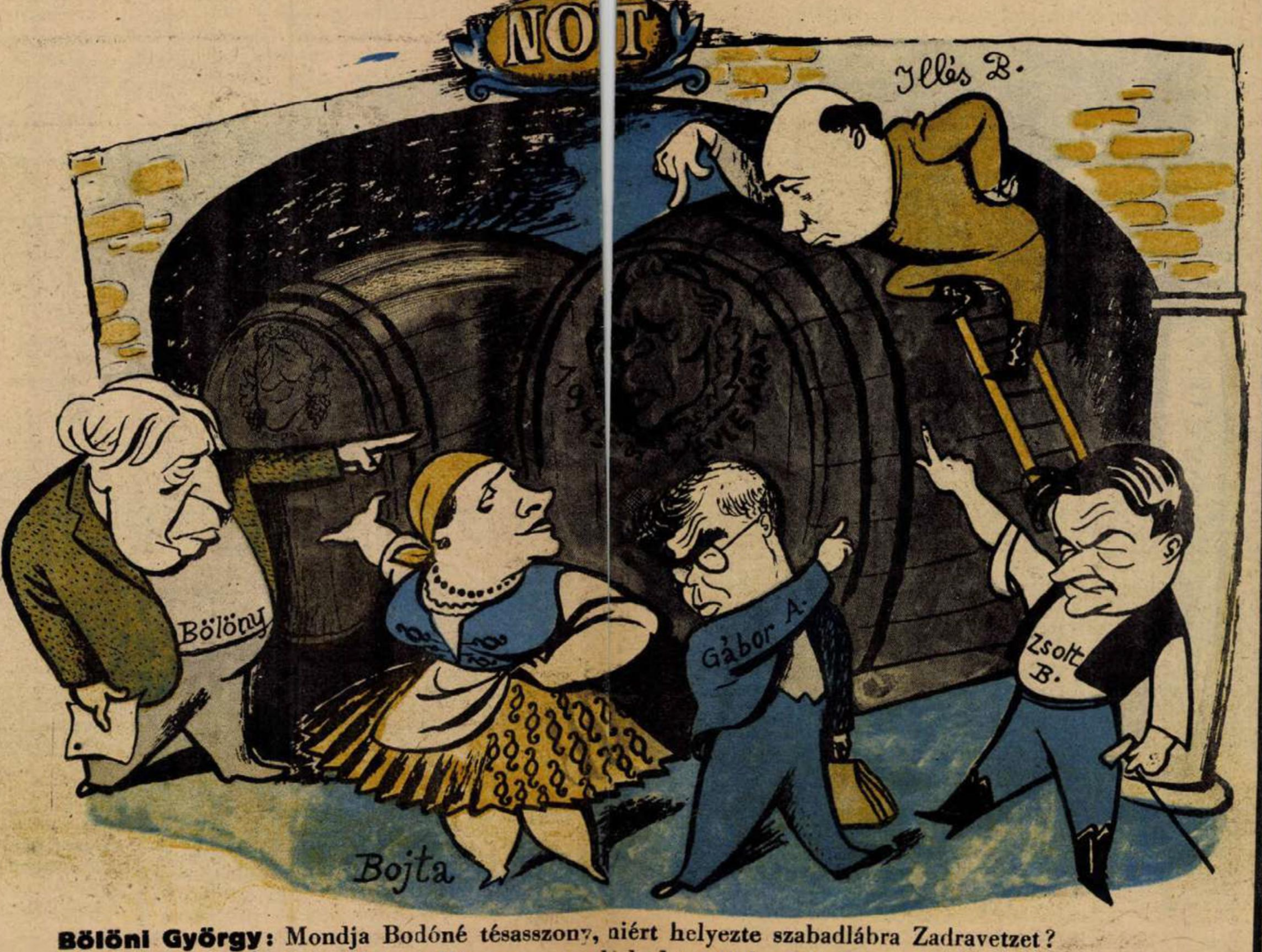
NOT
Illés B.
Bölöny
Gábor A.
Zsolt B.
Bojta

Bölöni György: Mondja Bodóné tésasszony, miért helyezte szabadlábra Zadravetzet?
Bodó Bella: Én lelkecském? Hát van maguhak dunsztjuk arról, hogy a Fedák milyen ártatlan?

A 7 legbárgyúbb vicce

— Hallom, látott már tízforintost, Mi van rajta?

— A Magyar Munkás képe.

— Aha. A húszforintoson bizonyára a Virginia és a Szabolcs lesz.

Kész a bojtárok
kollektiv szerződése

Beszegődtem Tarnócára
Bojtárnak,
Jó legelő van ott minden
Birkának,
Fizetésem száz forint és
Húsz fillér,
Ha nincs pengő, a bojtár is
Jobban él...

Forint hirdetések

Bizonyára önt is kellemesen lepték meg a lapokban közölt hatalmas forint-hirdetések. Ket ilyen hirdetést mi is közlünk:

Bizunk a forintban!
Augusztus elsejétől
készséggel állunk
rendelkezésére
forintfizetés ellenében
Pajkos Cica & Huncut Herminke
nyugalmazott telefonművésznők
Ha nincs elég forintja, leelőlegezheti
és az árut augusztus végéig félretesszük

Kitünően megebédelhet
alig egy forintból!
Hivassa meg magát egy gazdag rokonához ebédre, mi alig egy forintért odavisszük.
Beszkárt

MERÉSZ KÁROLY

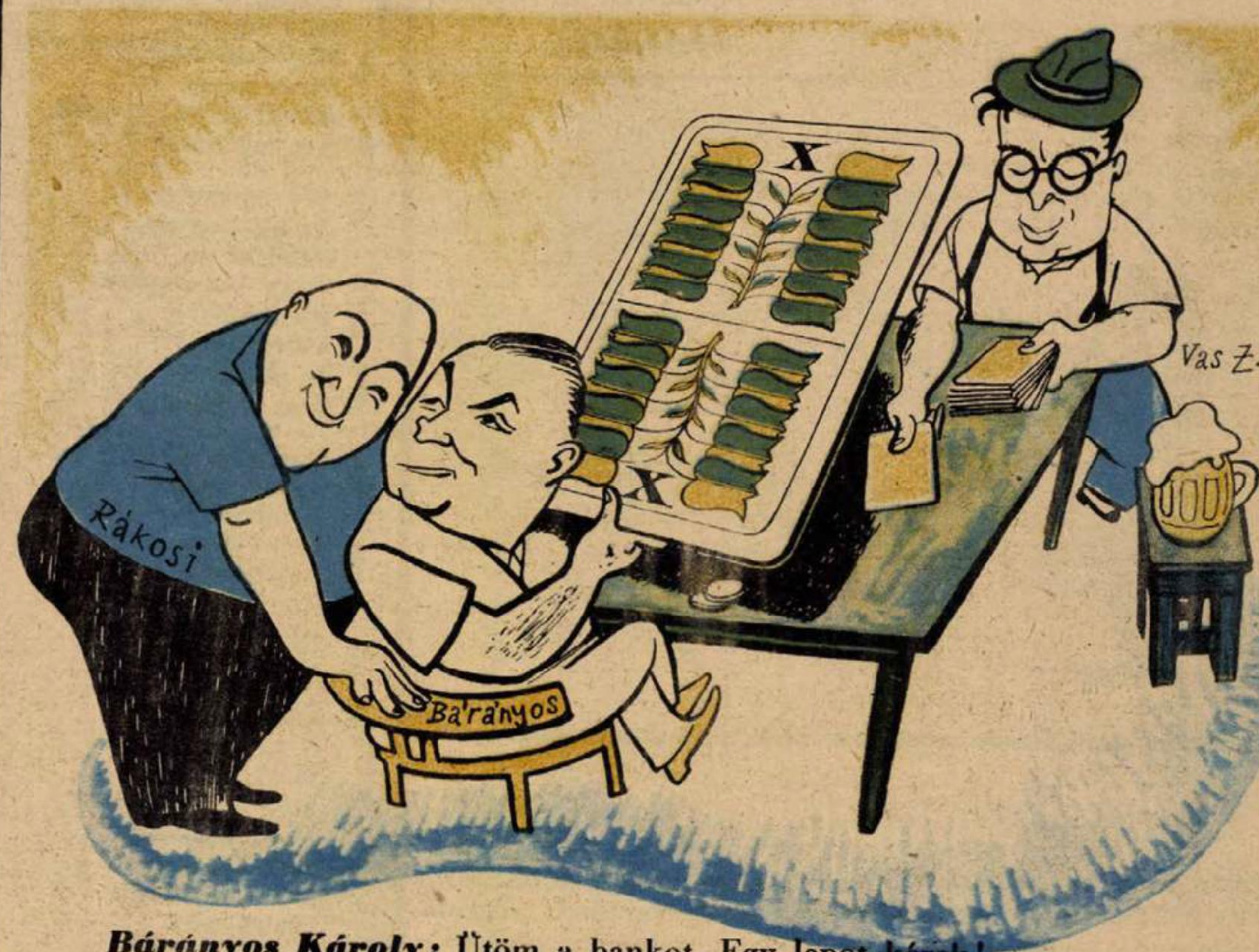

Bárányos Károly: Ütöm a bankot. Egy lapot kérek!

Rákosi Mátyás: Hű, de merész vagy Károly! Honnan tudod, hogy huszonegyed lesz.

Bárányos Károly: Na hallod? Ez a tizes, meg az a disznó, amit te a Millenárison bemondtál, — az éppen huszonegy.

Pénzszüke!

Mint derült égből a villámcsapás, érte Budapestet vasárnap reggel a pénzszüke.

A pénzszüke első jeleit a Körút és a Rákóczi-út sarkán levő cigarettabörzén észlelhettük. Reggel még 30 fillért kértek egy Magyarért, délben már húszért adták, este meg tizenkettőért. Egyesek szerint éjszaka már ingyen kinálták, de az embereknek már arra se volt pénzük.

Az üzletek szerencsére zárva voltak vasárnap, mert ha nyitva vannak, senki be nem teszi a lábát. Igy néhány bátrabb betörő mégis bemerészkedett, de a pénzszüke olyan arányokat öltött, hogy még ezek se tudtak semmit beszerezni.

Hétfőn kinyitottak az üzletek és az emberek feldúlt arccal szaladgáltak a városban.

— Mi baj? — kérdezgették egymástól megdöbbenve.

— Még kérdi? Dollárom van!

— Hát miért nem adja el?

— Megőrült? Ki vesz ma dollárt? Ha egy pár jó adópengőjegyem volna, az máma a cikk, uram...

Az emberek erre csettintettek a nyelvükkel, csámcsogtak, csurgott a nyáluk és sírtak. Később csoportosan járták az emberek a várost, de az eredmény ugyanaz volt és mindig ebben a lesújtó mondatban csúcsosodott ki:

— Na ja, majd bolond lesz valaki az adópengőjegyeit dollárért odaadni...

Ezeket letartóztatták dollárrontás címén; ugyanis a estefelé akadtak mégis, akiknek sikerült eladni a dollárjaikat.

Ezeket letartóztatták, mert dollárrontás címén: ugyanis a hivatalos ár tizedrészéért adták el a bitangok a dollárjaikat.

A vevőket viszont beszállították az elmegyógyintézetbe.

Ez is egy Őrült!

.......Mit háborgattok?
Takarodjatok innen!
Nagy munkába' vagyok. Sietek.
A piacra megyek rengeteg pénzzel
És megvásárolom a világot!
Hahaha!
De mit kacagok mint egy hülye,
Hisz sírnom kellene,
Amint nézem a fekete táblákon
Az elmosódott árakat:
165000 B.... 5420 Aj....,
És ahol nincsen tábla,
Megkérdezem, hogy az az izé?.
„Attól függ, mivel fizeti,
Adójeggyel vagy simával?...
Ha simával, akkor ad két
Bordót!... Hahaha!
Ha nincs bordója, adjon olyan
Barnát... de sokat!
Ne ilyet, maga marha,
Ezeket már rég bevonták.
Abból adjon, ami a
Kék után jött! Hahaha!...
Adójeggyel fizet?... Várjon:
Négy darab lilát adjon
És egy zöldet
És én vissza adok belőle
Hat darab galambosat!...
Hahaha!
.......Még várok holnapig!
Ha holnap sem lesz végitélet,
Felszállok egy rakétagépre,
Felviszem az A-jéket,
Felviszem a B-péket
És leszórom végig a világot!
Hahaha!

Pártos Jenő

* *Ez a vers Petőfi nyomán az infláció utolsó napjaiban íródott. Vágjuk ki és tegyük el, hogy a stabilizáció nyugalmas napjaiban olvasgatva, eltünődhessünk: hogy lehet az, hogy kibirtuk?!*

Benne van...

— Hova rohan Kucsera úr?
— Letétbe helyezem a barátnőm fényképét a Nemzeti Bankba!
— Megőrült? Miért?
— Félek, hogy a feleségem megtalálja.

A 194.000-ik atombombakisérlet után

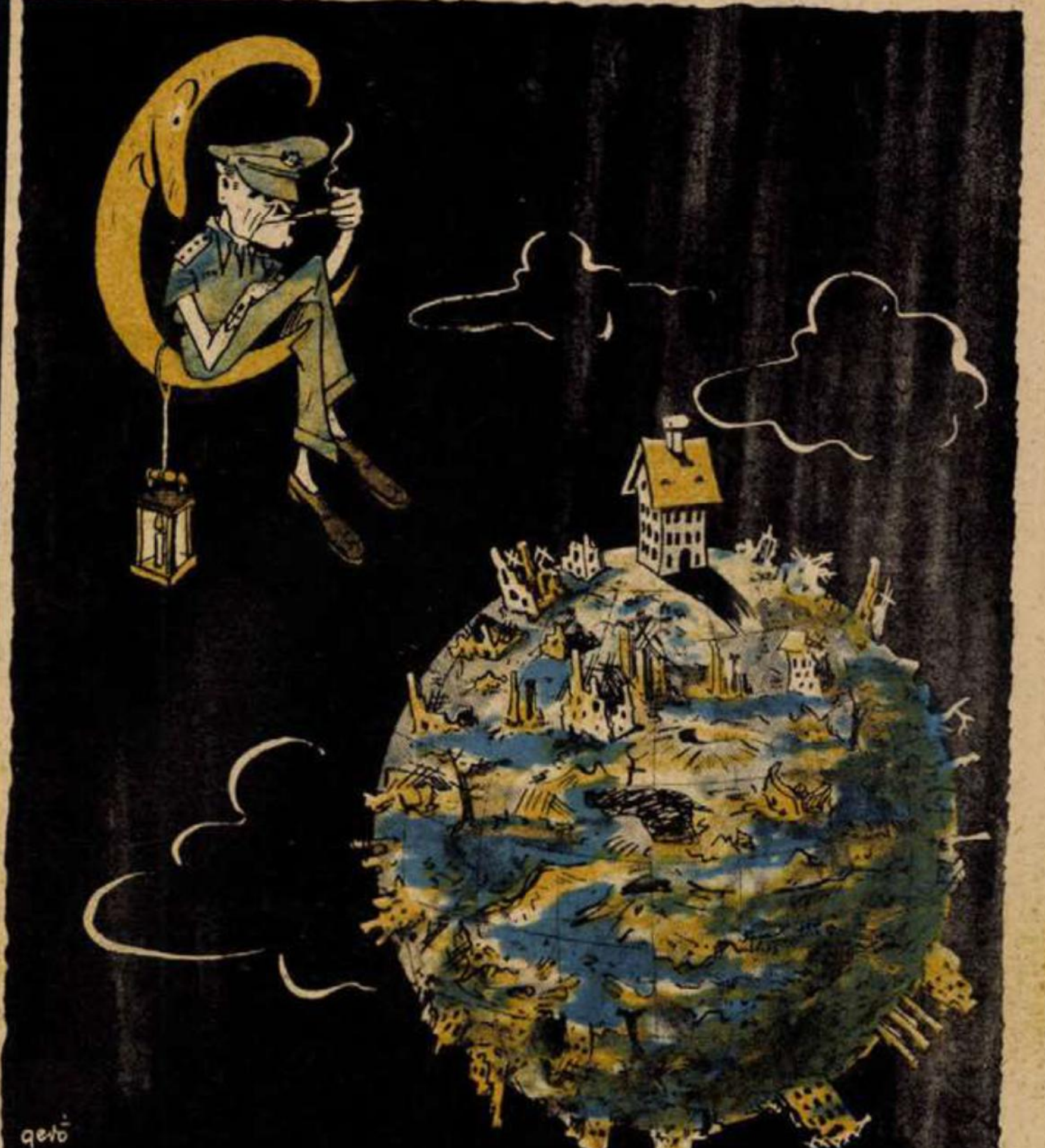

Főtengernagy: Micsoda blamázs! Ez az egy ház még mindig nem dült össze.

Heti Képrejtvényünk:

Megfejtés:
Keresztury Dezsőnek semmi keresnivalója a kormányban

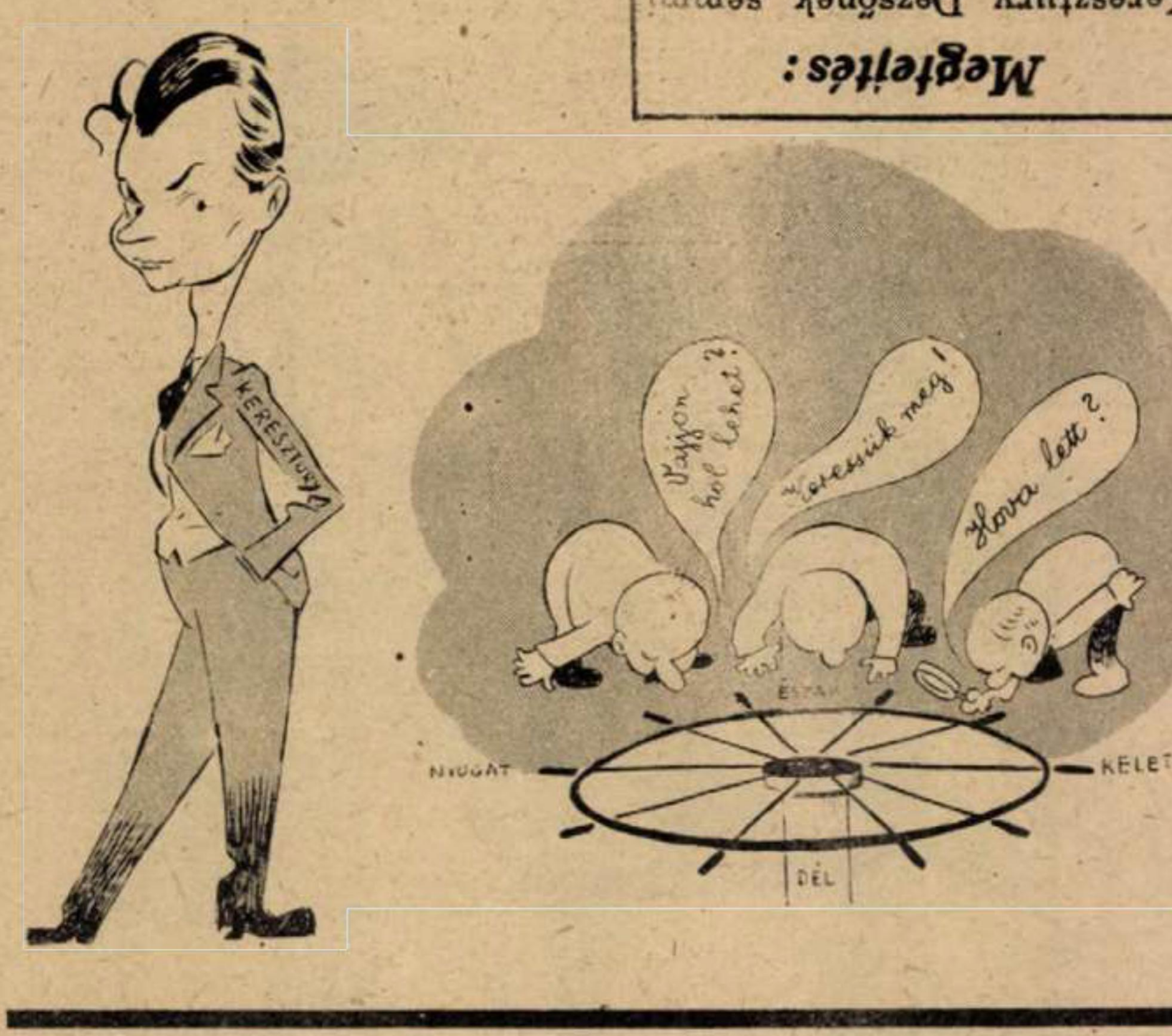

Dal a forintvédő bizottságról

Amióta bizottság van,
Azóta élek csak szépen,
Mivelhogy a bizottságban
Benne van a feleségem.

És ez máris szép eredmény,
Be kell látni ezt barátom:
Amióta bizottság van,
Feleségem alig látom.

Régen rossz már a dollárnak,
Melyre eddig szivünk vágyott,
Nem védik, mint a forintot
Dollárvédő bizottságok.

De annál jobb a forintnak,
Ezer asszony vigyáz rája,
Nem lesz már a kis kofának
Feneketlen nagy pofája.

Nöröskötöm

Ne nézd szemét,
Mely égszinű,
Száját se nézd,
Mily szépivű,
Mily önfeledt
Piros keret
Az áll felett
S a táj felett.

Vér permetez
Az ujj hegyén,
Kisértet ez,
Vagy rémregény,
Ha álmodol,
Veled lohol
És elsodor
S ez a pokol:

Boszorka ül
Lapát nyelén,
A barna űr
Vak éjjelén,
Alatta rom,
Kopár orom,
Kihült korom
És sírhalom.

Iszony epeszt
S a fagy szele.
Mért hordja ezt?
Mit tud vele?
Dolgozni nem,
Zenélni sem,
De főzni sem,
Ölelni sem.

A Király-utcában

— Olvasta? Egy kiló arany ára 13.210 forint.

— Miért nem kerek 13.200?

— Megörült? Maga lefelé kerekit?!

Szabadalom bejelentve

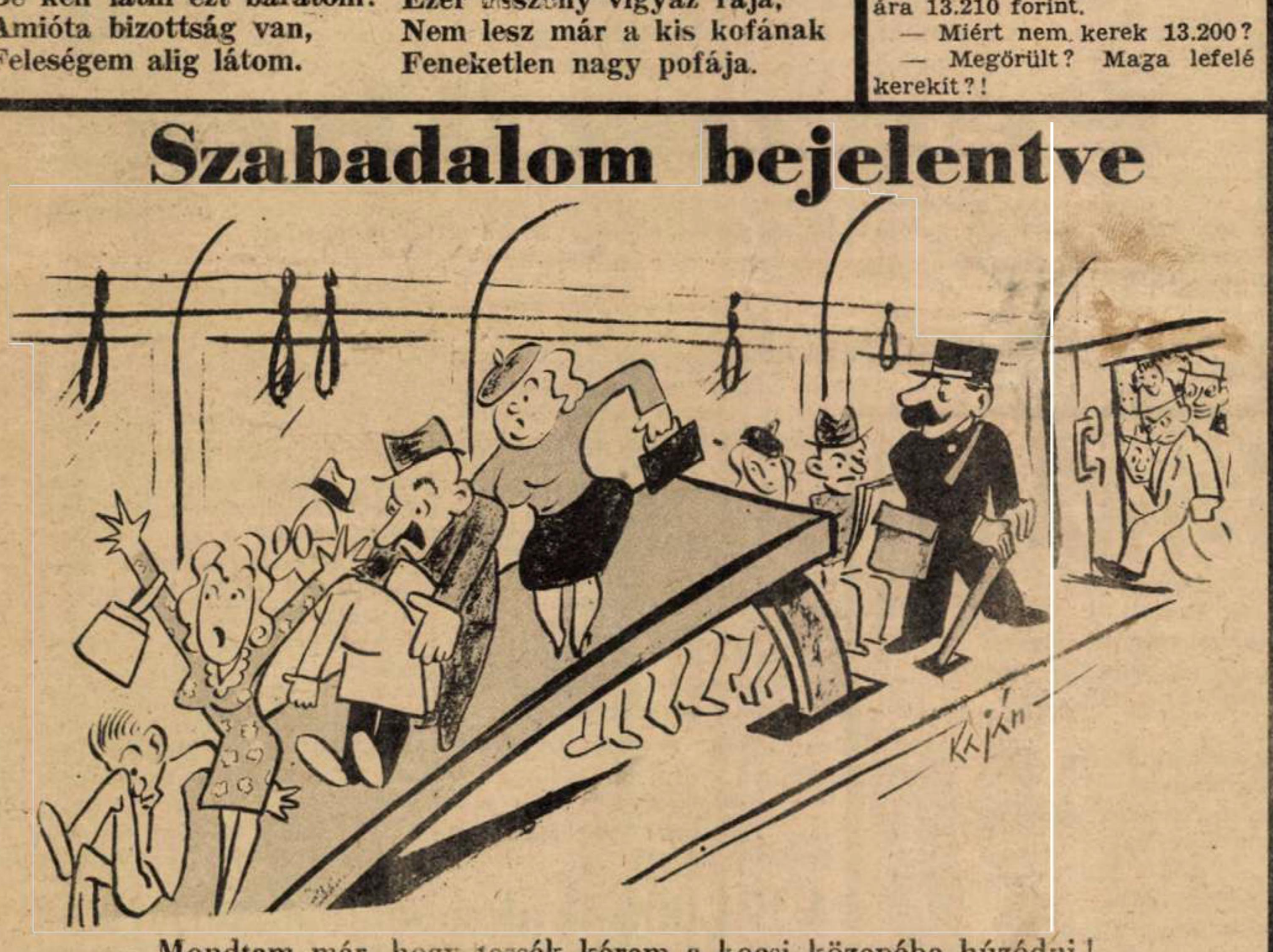

— Mondtam már, hogy tessék kérem a kocsi közepébe húzódni!

A sanda mészáros

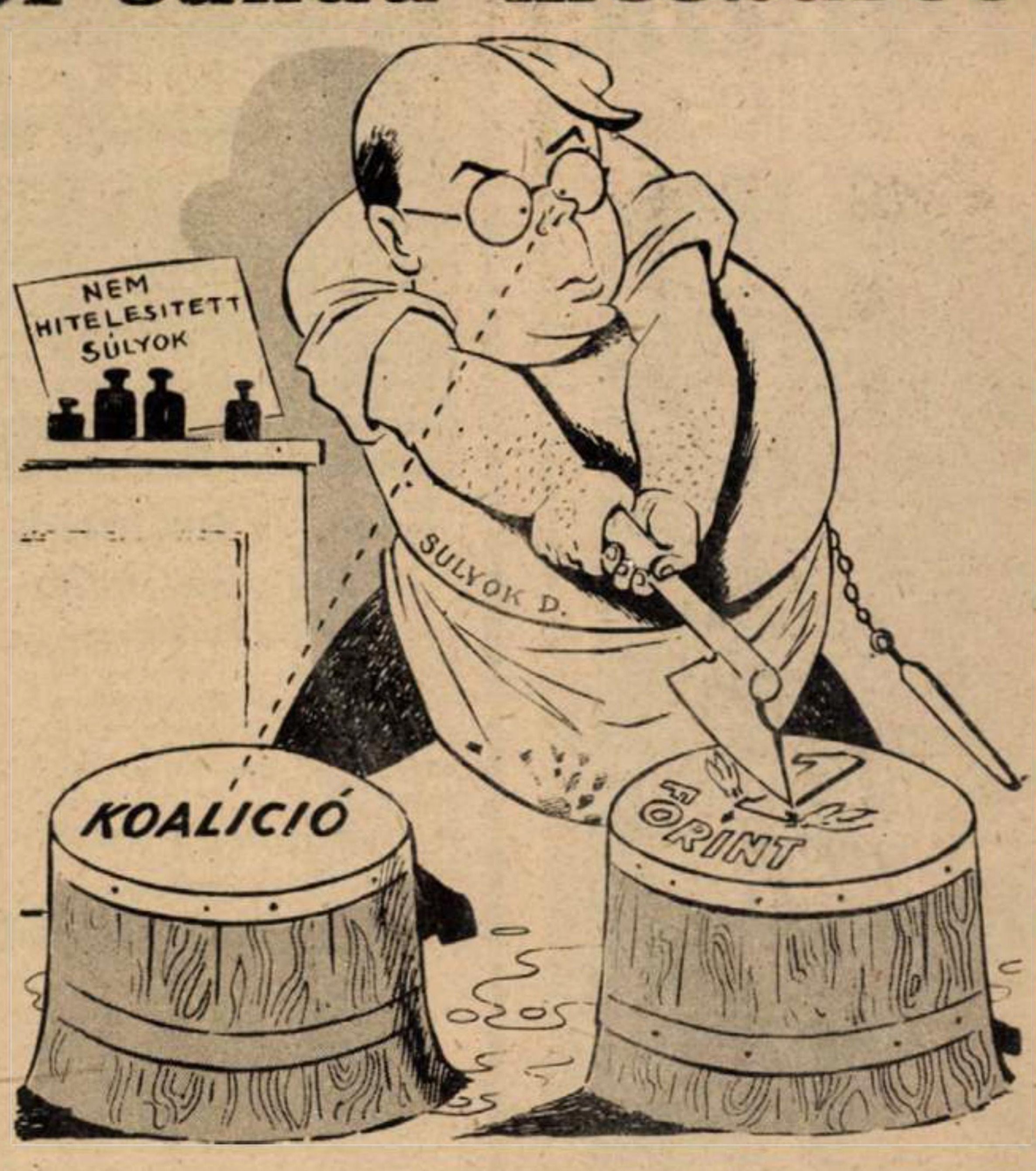

aki a koalicióra akar ütni, de a forintot találja. Tényleg sanda ez a mészáros, vagy pedig csak teteti magát?

Csuda rossz ember
irta: Szép Ernő

Ismerőseink közt számon tartottunk egynéhány különösen rossz embert. Legjobban kedveltünk bizonyos bankdirekort: egybehangzó véleményünk volt, hogy a rossz emberek közt ő a legeslegrosszabb.

Arról a bizonyos bankvezérről, akit mint a legeslegrosszabb embert csodáltunk, arról igen bájos kis dolgokat meséltek.

Például ezt:

Egy délben jelentkezik a titkárságon egy szomorú pofa, ugyanaz a családi neve, ami a vezéré. A titkár nagy könyörgésre bebocsátja. Rögtön elkezd sírni bent a vezér előtt; könnyek közt mondja el, hogy ő unokatestvére a vezérnek, üzlete volt ebben meg ebben a vidéki városban; tönkrement; ha most nem segít a vezér rajta, éhenhal családostúl.

Azt mondta minderre neki a vezér:

— Kedves barátom, az édes testvéremet tekintem legfeljebb unokatestvérnek. „Az unokatestvér az nekem senki."

És kidobta.

Meg ezt:

Azokban a keserves nehéz 30-as években, mikor egyre mélyebb pontokat ért el a gazdasági válság, benn ült egyszer a vezérnél az egyik igazgatója, a helyzetről referálni. Percről percre borúsabb lett a vezér homloka. Felállott, járni kezdett fel-alá, mindig sebesebben. Egyszer csak megáll, rámered az igazgatóra:

El vagyunk veszve. A banknak meg kell bukni. Ez a szomorú igazság. Magának könnyű, maga felakasztja magát. De mi lesz énvelem?

Egy frakk története

Irta: Gergely Miklós

1.

Láttam egyszer egy ilyen cimű amerikai filmet; de ennek a történetnek semmi köze ahhoz. Ez nem holmi bonyolult amerikai történet, ez egy szelid-szolid középeurópai históriácska, haboskávé és kuglófillatú.

A történet szereplői egyébként ne ijedjenek meg, ha magukra ismernek, mert e történet a képzelet szüleménye, alakjai költöttek; s amennyiben valakire hasonlítanának, az nem véletlen.

2.

A frakkot 1938-ban csináltatta Behemót Benjámin, a kitűnő író, darabjának premierjére; a premier azonban váratlanul elmaradt, mert Behemót nem írta meg a darabot. De nem bánta meg, hogy megcsináltatta, mert a frakk háromszáz pengőbe került és ő két nap mulva eladta húszért; tehát keresett rajta húsz pengőt. Ugyanis részletre csináltatta a frakkot és az első részlet előtt beszüntette a részletfizetést, mert, mint mondotta, igaz, hogy ő csak egy álmodozó író, de annyit azért ért a közgazdasághoz, hogy az a piszok részletes még így is betegre kereste magát azon a frakkon.

3.

A frakkot az akkori Teleki-téren Kohn bácsi, a közkedvelt Csoroszlya-utcai cipészmester vette meg Behemóttól az aranylakodalmára. Az aranylakodalom azonban elmaradt, mert Kohn bácsi felesége két nappal előtte megszökött az egyik segéddel. Kohn bácsi gondosan naftalinba tette a frakkot.

— Hátha visszajön az asszony — mondogatta bizakodva. — Jól fog ez még jönni a gyémántlakodalomra.

4.

Kohn bácsi kint állt a műhelyajtóban. Még mindig a feleségét várta. Egyszerre megélénkült az utca, az emberek idegesen bámultak egy irányba.

— Biztos a feleségem jön — mondta Kohn bácsi a szomszédjának, Mangán úrnak.

— Nem — mondta Mangán úr szomorúan. — Még rosszabb. A németek jönnek.

5.

Kohn bácsi két hét mulva, mielőtt elvitték, odaadta a frakkot Purzicsán úrnak.

— Úgy vigyázzon rá, mint a szeme fényére — kötötte a lelkére. — gyémántlakodalmamra tartogatom.

— Bízza csak rám, Kohn bácsi — mondta Purzicsán úr a meghatottságtól fátyolos hangon; és nem is gondolt arra, hogy a frakkot értékesíteni is lehetne, mindaddig, amíg Kohn bácsi öt perc mulva befordult a sarkon Auschwitz felé. Akkor levitte a Teleki-térre és eladta száz pengőért.

6.

Ezúttal Paczák Pál főpincér vette meg a frakkot. Boldogan élt vele az ostrom közepéig; akkor a pincében elcserélte két tányér babra és három Extrára, de nem mert közben ránézni a frakkra, mert félt, hogy a frakk leköpi őt.

7.

Fekete Napoleon, a frakk új gazdája, már két hónappal az ostrom után bárba járt éjszakánként. Igy került a frakk Rezeda Brunóhoz, a vetkőztetőhöz, aki összeráncolt homlokkal nézte.

— Frakk — mondta undorodva. — Dilcsis a pacák, az fix. Szomorú ez, nincsenek már tisztességes emberek.

8.

A frakk igazi tragédiája itt kezdődött. Mert Rezeda menyasszonya hiú nő volt és megkövetelte, hogy a vőlegénye éjjel-nappal a frakkban járjon.

— Adni kell valamit a külszínre is — mondta. Rezeda engedelmeskedett és másnap éjjel két másik vetkőztető lehúzta róla a frakkot. Ezek megosztoztak rajta; az egyiknek jutott a kabát, a másiknak a nadrág. És külön adták el őket. Szegény nadrágnak majd meghasadt a szíve. A feneke meg is hasadt.

9.

A kabátot egy kofa vette meg két tojásért, a nadrágot pedig egy másik kofa egyért. Az egyik Budán lakott, a másik Pesten. A kabát és a nadrág pokoli kínokat szenvedett a távollététől; ekkor jött 1946 augusztus 1. A budai és a pesti kofa egyszerre nyitott be egy Kazár-utcai ócskáshoz és öt perc mulva a kabát és a nadrág zokogva borult egymásra.

10.

Behemót Benjámin, a kitűnő író a Körúton sétált. A frakk egy kirakatban volt és cédula volt rajta: CSAK HÁROMSZÁZ FORINT EGYÉVI RÉSZLETRE. Behemótnak felcsillant a szeme; a frakk el akarta fordítani a fejét, de már késő volt. Behemót öt perc mulva megvette háromszáz forintért részletre.

És húsz perc mulva eladta húsz forint nyereséggel húsz forintért.

Mert újra béke van és az élet megy tovább a maga útján.

Most must

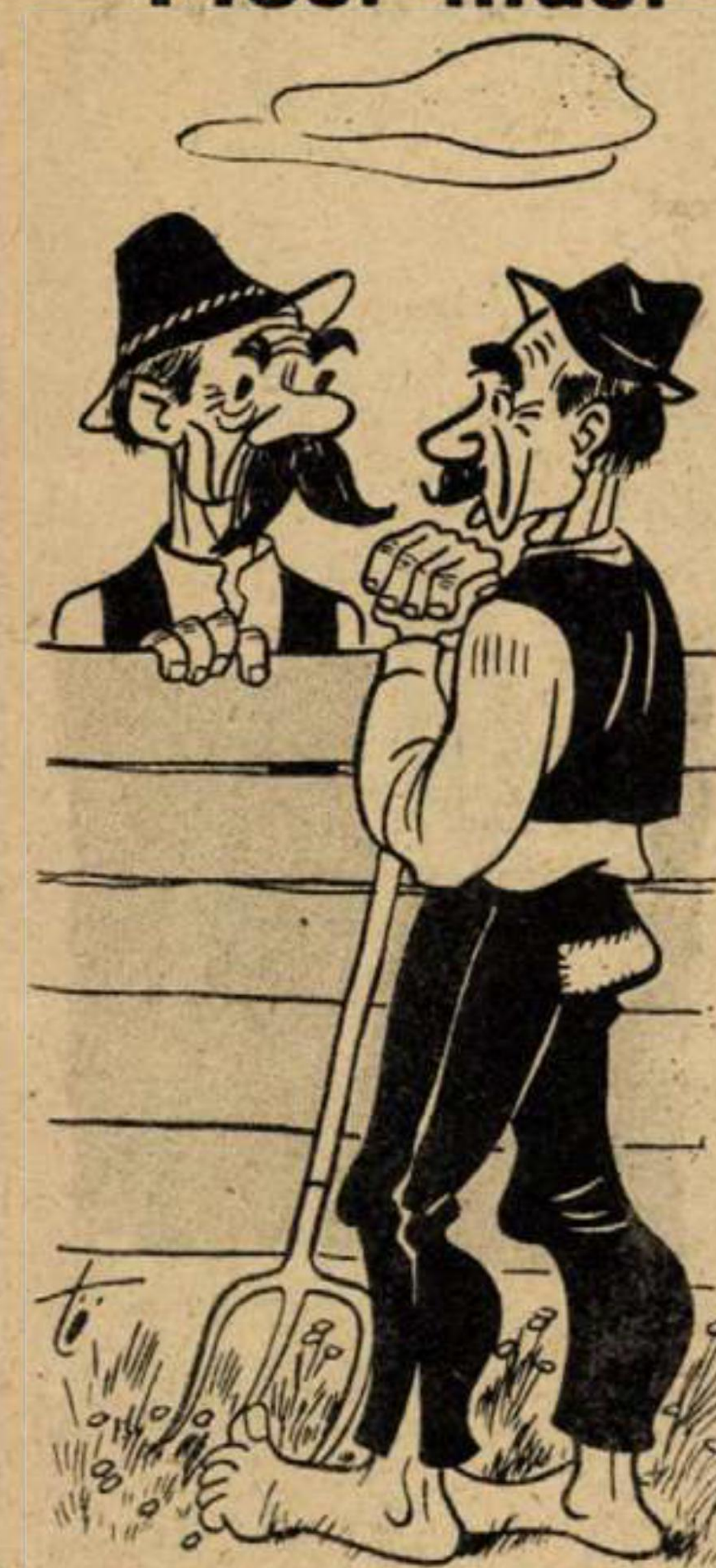

— No, András, szeditek-e már a szőlőt?

— Hogy szednénk? Hiszen még meg sem ért!

— Hát nem azt mondtad, hogyha itt a forint, akkor szüret!?

Az optimizmus teteje

— *Mi lesz a forint századrésze?*

— *A fillér.*

— *És a fillér századrésze?*

A tíszta ember

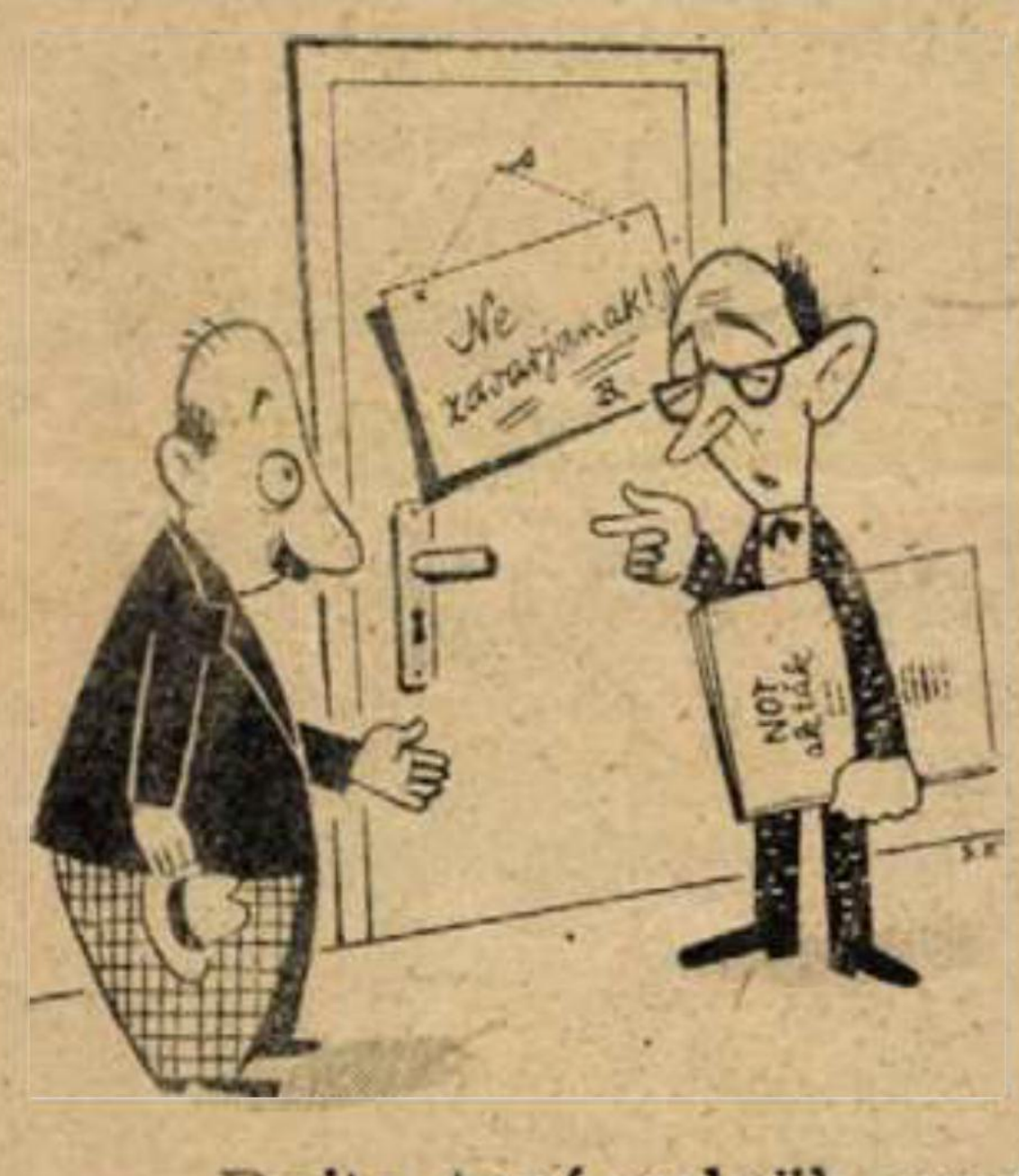
Ne zavarjanak!

— Bojta tanácselnök urat keresem.

— Nem jöhet kérem, a fürdőszobában van.

— Valahányszor keresem, a fürdőszobában van. Hát a tanácselnök úr állandóan mosakszik?

Ki a forintban bízik,
GOLD BŐRÖNDÖS
1 FORINT
GOLD-ban
SEM CSALATKOZIK!

GOLD LÁSZLÓ
BŐRÖNDHÁZ
BAROSS-TÉR 15.
Keletivel szemben — Tel.: 224-890

BENJAMIN ISTVAN
V. Nádor-utca 20.
Arany, óra, ékszer
vétel, eladás, csere

Hej, sajtó, sajtó...

① *A* SZABADSÁG *július 28-iki számának 3. oldalán riadtan olvastuk ezt a címet:*

Felkészültünk a forint elleni bűncselekményekre

— mondja a törvényszék elnöke

Kétségbeejtő! Tudtuk, hogy lesznek, akik bűncselekményeket akarnak majd elkövetni a forint ellen, de hogy ezek éppen a bíróságok lesznek, arra nem mertünk volna gondolni. Mi azt reméltük, hogy a bírói kar a forint elleni bűncselekmények megtorlására fog felkészülni. Vagy talán így kell érteni a címet?

② Ugyanaznap a **VILÁG** ezt írja elsőoldalas szalagcímben:

Hány adópengőért kapunk egy forintot

— nem fogunk bedőlni. Egészen bizonyosan ez lesz a lap 2. oldalán:

Miképpen lehet elsőranguan megélni havi 80 forintból

A főváros különböző köreiben — mint azt a Világ elsőnek jelenti — egyre gyakrabban merül fel az a kérdés: hogyan lehet elsőrangúan élni havi 80 forintból. Mint munkatársunk megállapította, ez a kérdés az emberek megélhetési lehetőségeivel kapcsolatos s így tulajdonképpen természetes kísérőjelensége azoknak a tüneteknek, amelyekről a Világ — elsőnek a magyar sajtóban — már nemrégiben beszámolt.

③ *Hol igényelhetnek vizet a háziállatok?*

Hogy kell etetni a fák leveleit?

és más állatani szenzációk
a **SZABAD SZO** ismeretterjesztő cikkében,

A *Szabad Szó* július 27-i számában *„Mivel etessük házinyulainkat”* címmel szenzációs és a házinyúl-etetést merőben új megvilágításba helyező cikket közölt. A cím maga tulajdonképpen csak csalétek és ürügy arra, hogy a kiváló cikkíró teljesen újszerű biológiai megfigyeléseit és szaktanácsait a nagyközönség tudomására hozza. A bekezdésben ugyan tényleg ejt néhány szót a házinyúl zónareggelijéről, a későbbiekben azonban gondja van arra, hogy a növényvilágot se hanyagolja el. Különösen figyelemreméltó, amit a fák leveleinek etetéséről ír:

> **„Eredményesen etethetjük a különféle fák leveleit, kivéve a barackot, mandulát, füzet, kőrist, gyertyánt és juhart. Télen ezeket szárítottan etessük.“**

Sajnos, a cikkíró néhány lényegtelen kérdéssel adós marad, nevezetesen nem említi meg, hogy mivel kell etetni, hogyan kell etetni és miért kell etetni a fák leveleit. Eddigi megfigyeléseink szerint a levelek maguktól is szépen fejlődnek, beleszámítva a barackot, mandulát, gyertyánt és füzet is, mely utóbbi nem tévesztendő össze az irkával. Téli etetésüket egyébként is erősen komplikálja, hogy ősszel rendszerint lehullanak.

Nem kevésbé érdekes, amit a Szabad Szó nyúl-specialistája az állati bürokráciáról ír. Azt mondja:

> **„Téves tudat, hogy a házinyúl nem fogyaszt vizet. Igényel a nyúl vizet éppenúgy, mint a többi háziállat.“**

A cikknek ez a kitétele az összes érdekelt állatok körében nagy felzúdulást keltett. Kijelentették, hogy igénylésről idáig szó sem volt, a víz nem tartozott a zárolt cikkek közé és ragaszkodnak ahhoz, hogy az összes rágcsálók — pártállásra való tekintet nélkül — a jövőben is megkapják fejadagjukat. Amennyiben pedig a *Szabad Szó* munkatársa ragaszkodik ehhez a bürokratikus formulához, úgy személyesen gondoskodjék az igényléshez szükséges űrlapokról.

A kitöltés jogát azonban — már csak a közérthetőség miatt is — a nyulak fenntartják maguknak.

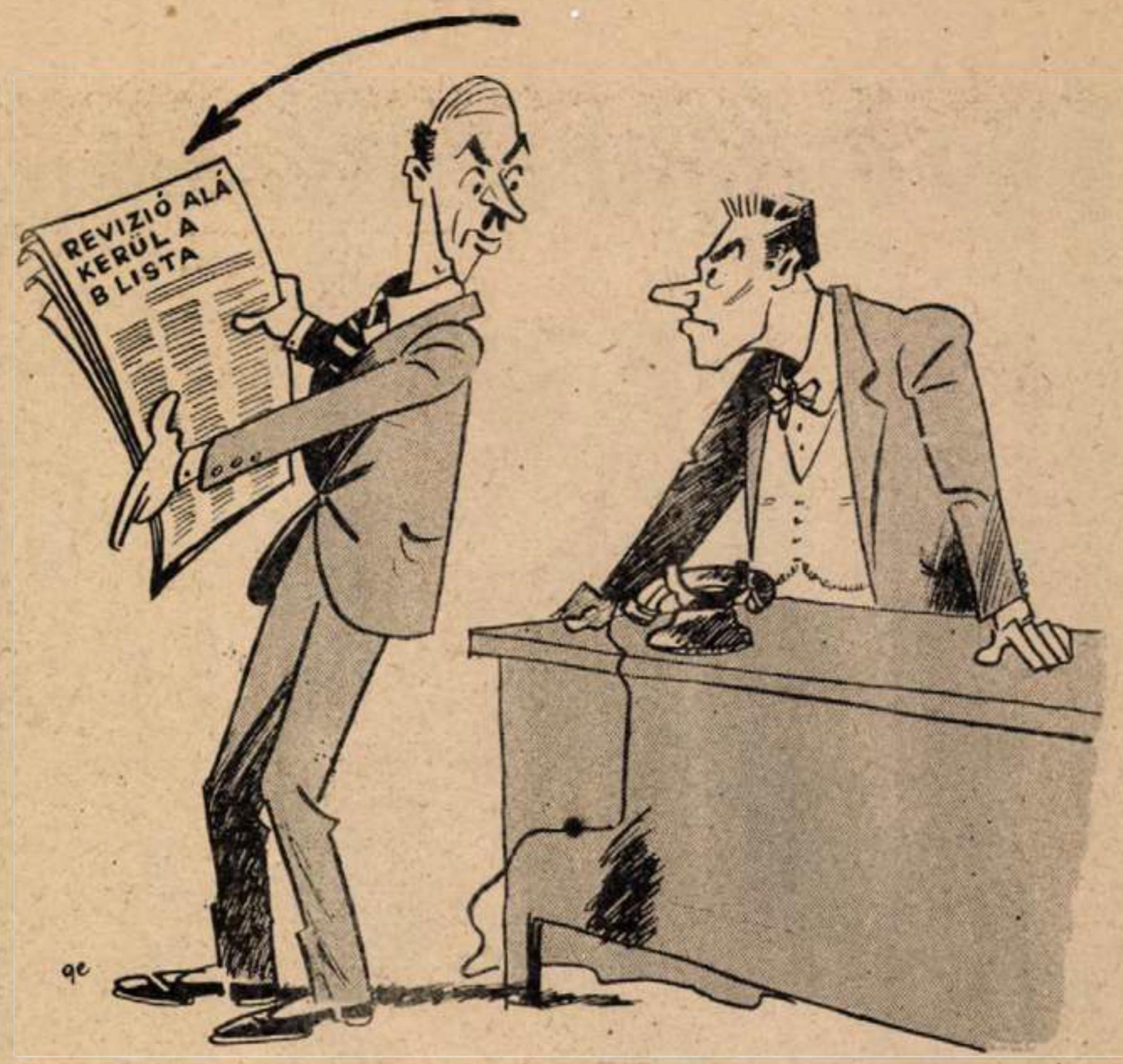
REVIZIÓ ALÁ KERÜL A B LISTA

— Olvasta, Kucsera úr, hogy revizió alá kerül a B-lista?

— Szent ég! Ki köphette be a belügyminiszter úrnak, hogy én keretlegény voltam Ukrajnában?...

Tanulj magyar!

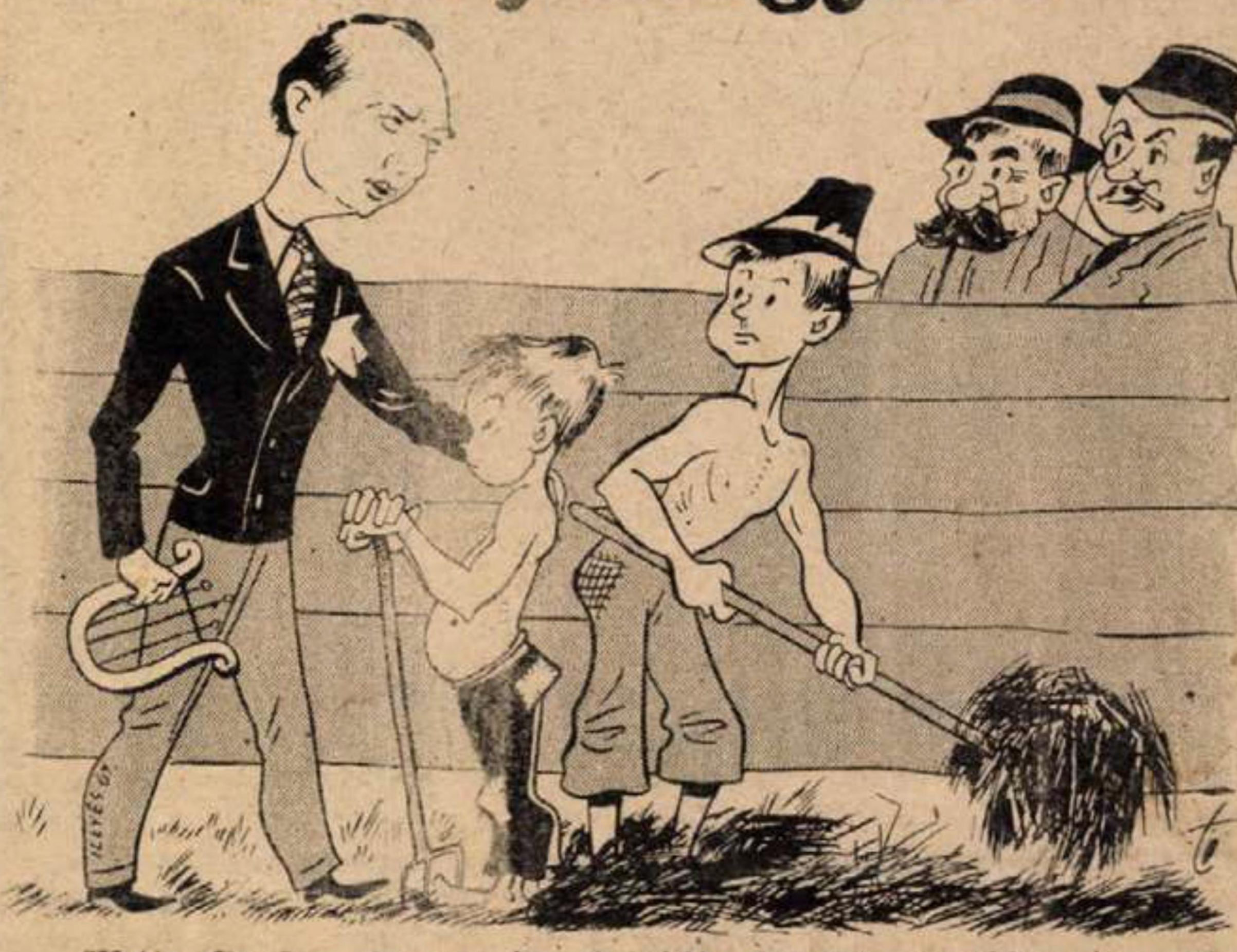

Illyés Gyula: Gyerekek, ezentúl felsőbb iskolába is kell járnotok.

Jegyző: Hát látja, János gazda, hogy nem mi nyúzzuk a parasztot!?

Mialatt a bíróság

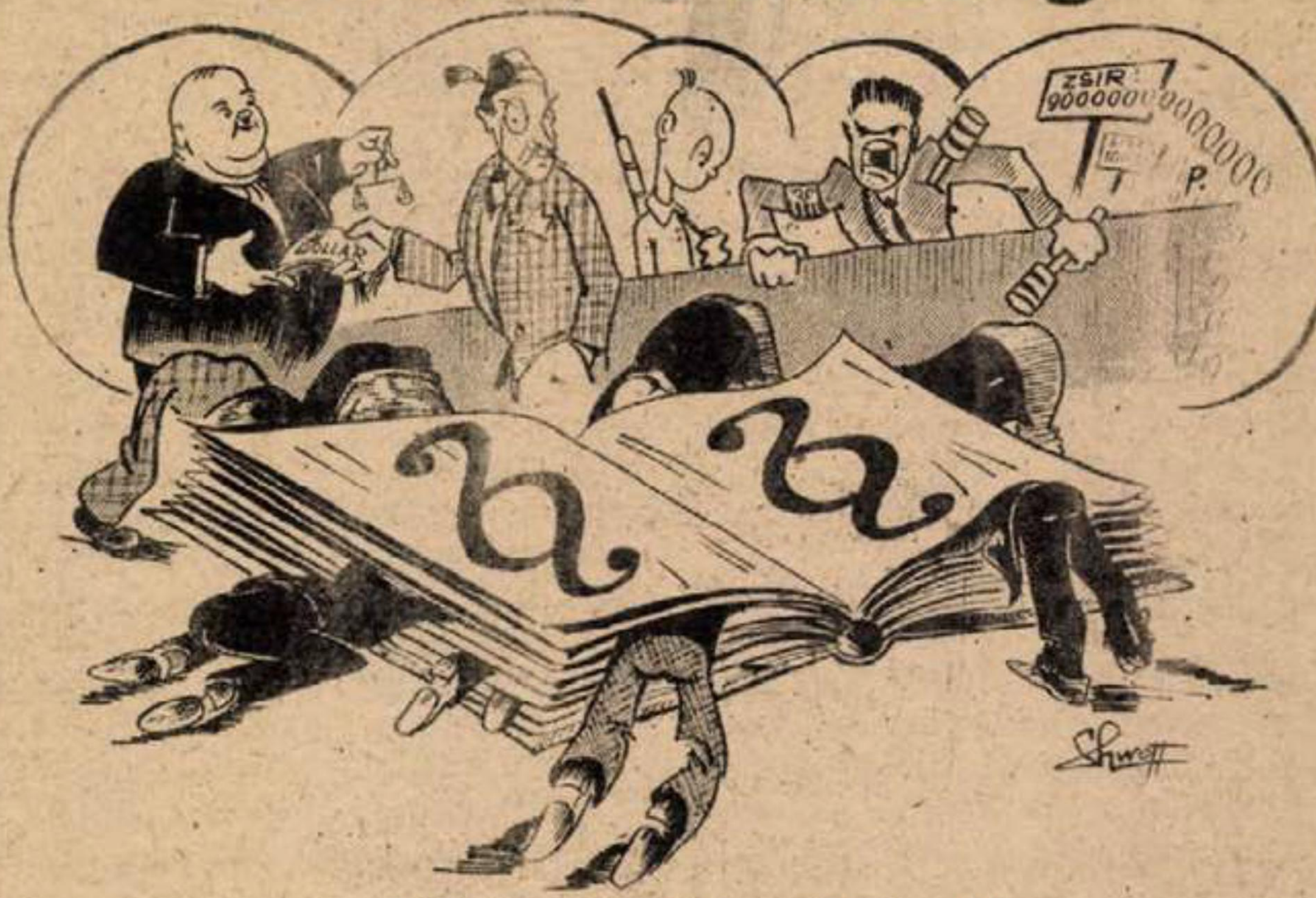
ZSIR: 9000000 P.

ítélethozatalra vonul vissza!

Egy kis szamár kalandjai a nagy Budapesten. LIV.

KUKSI FORINTOT LEL

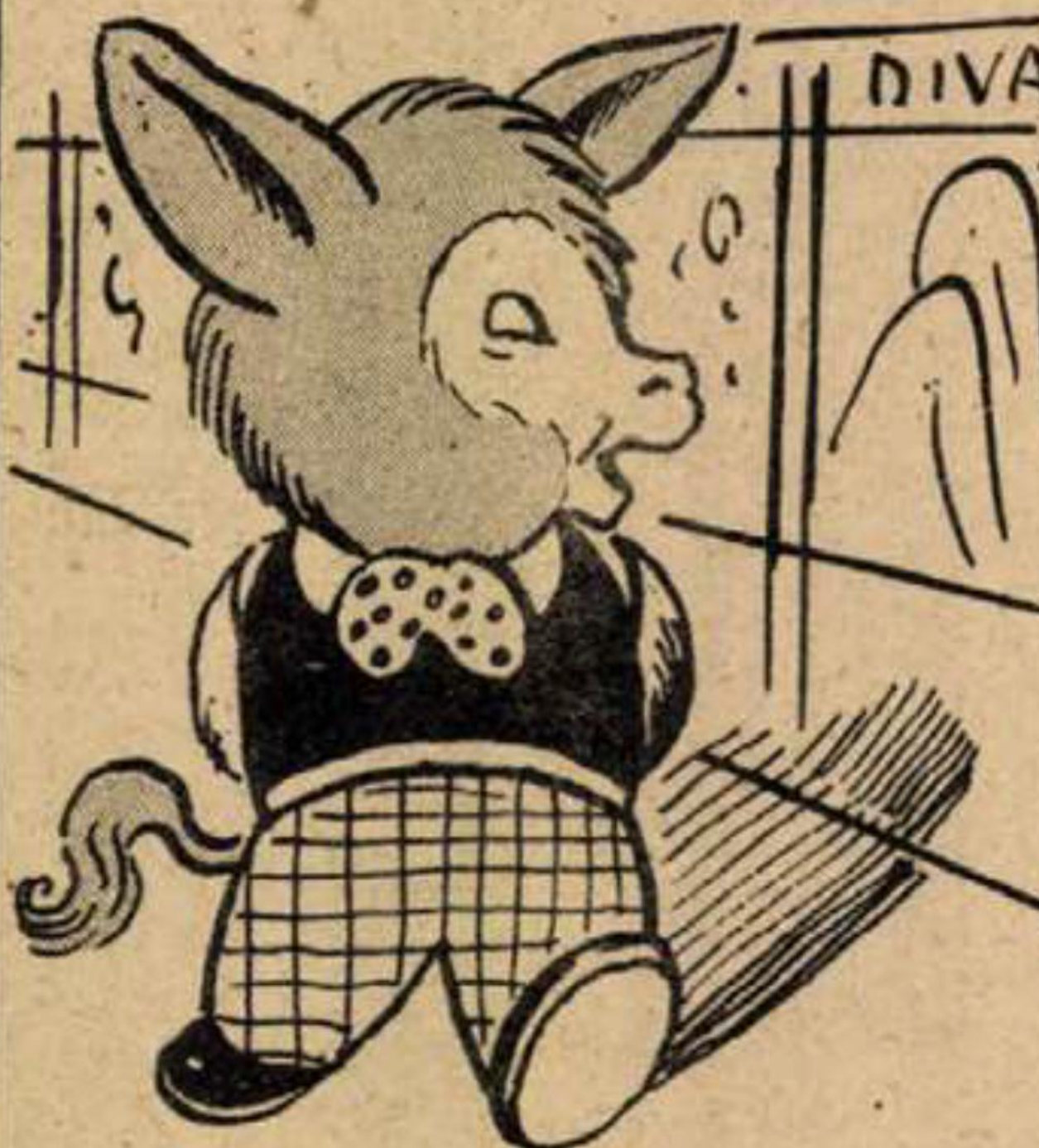

**Olyan öröm érte Kuksit,
Hogy két füle messze szétállt,
A Rákóczi-úton történt,
Ahol tegnap este sétált.**

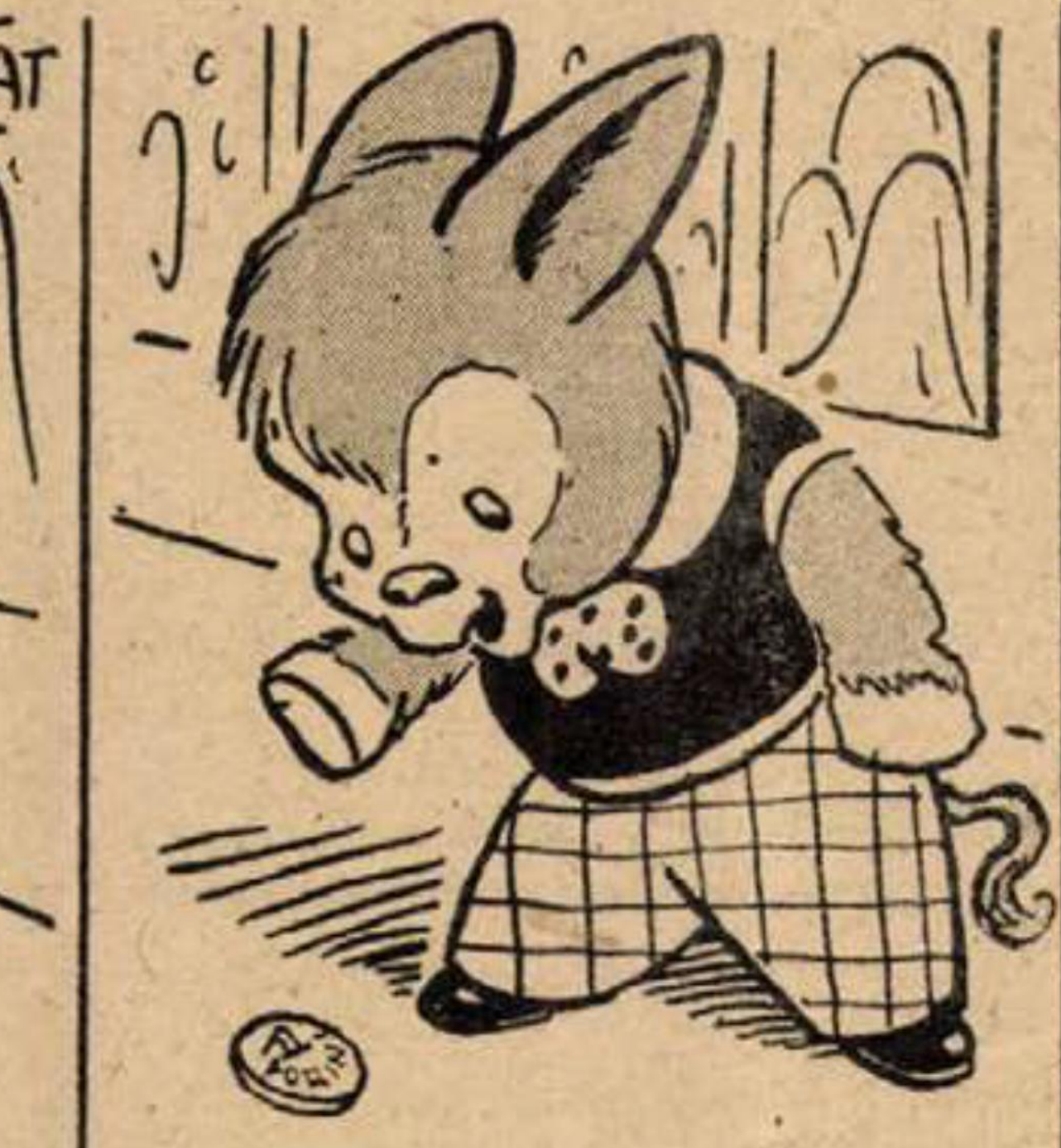

**Forintost lelt az aszfalton,
Új forintost, szép valódit!
(Ő maga mesélte így ezt
S Kuksika csak néha lódít.)**

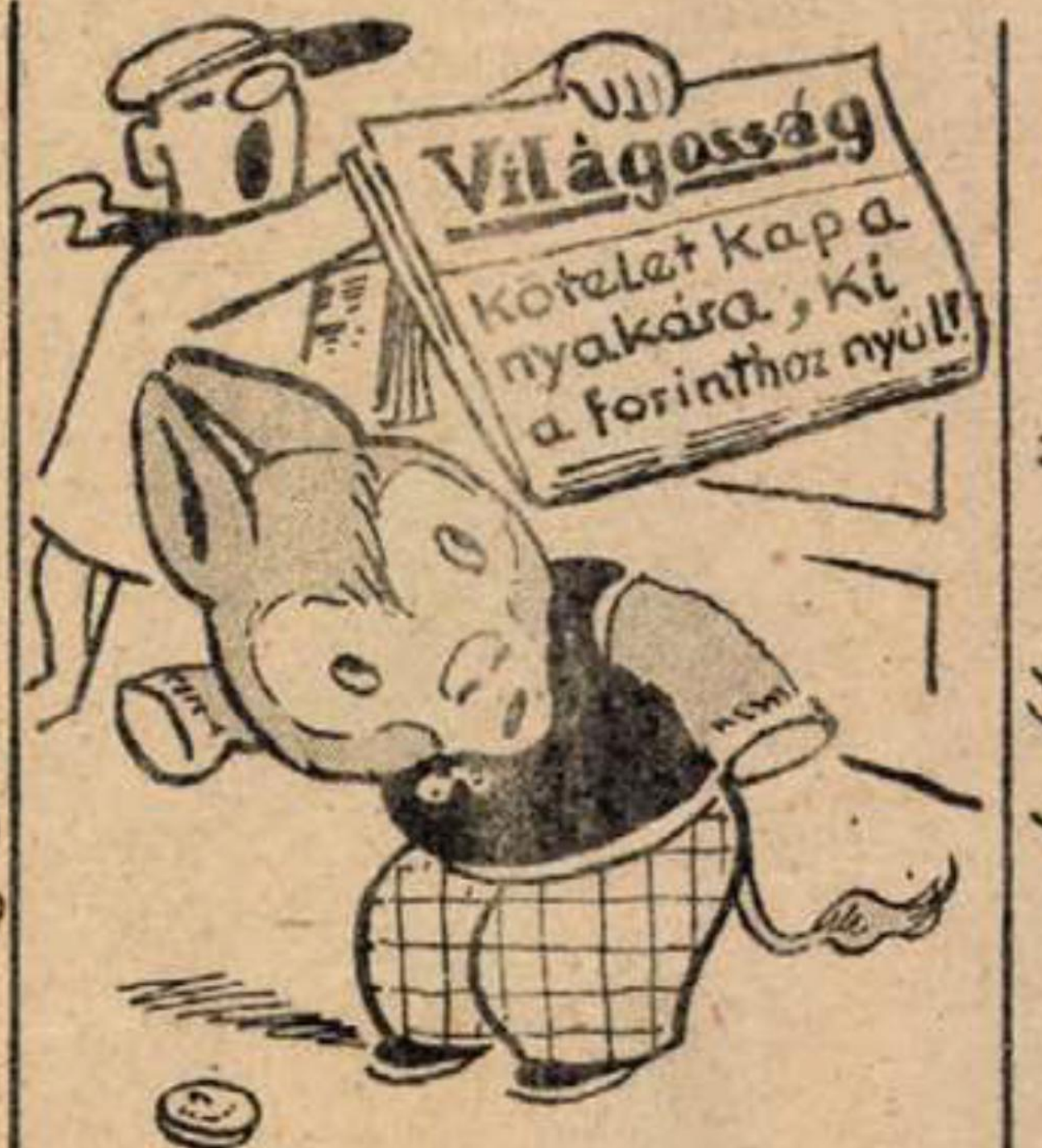
Világosság
Kötelet kap a nyakára, Ki a forinthoz nyúl!

**Éppen hozzá akart nyúlni,
Mikor meglátott egy lapot
És ami a slágercím volt,
Attól idegsokkot kapott.**

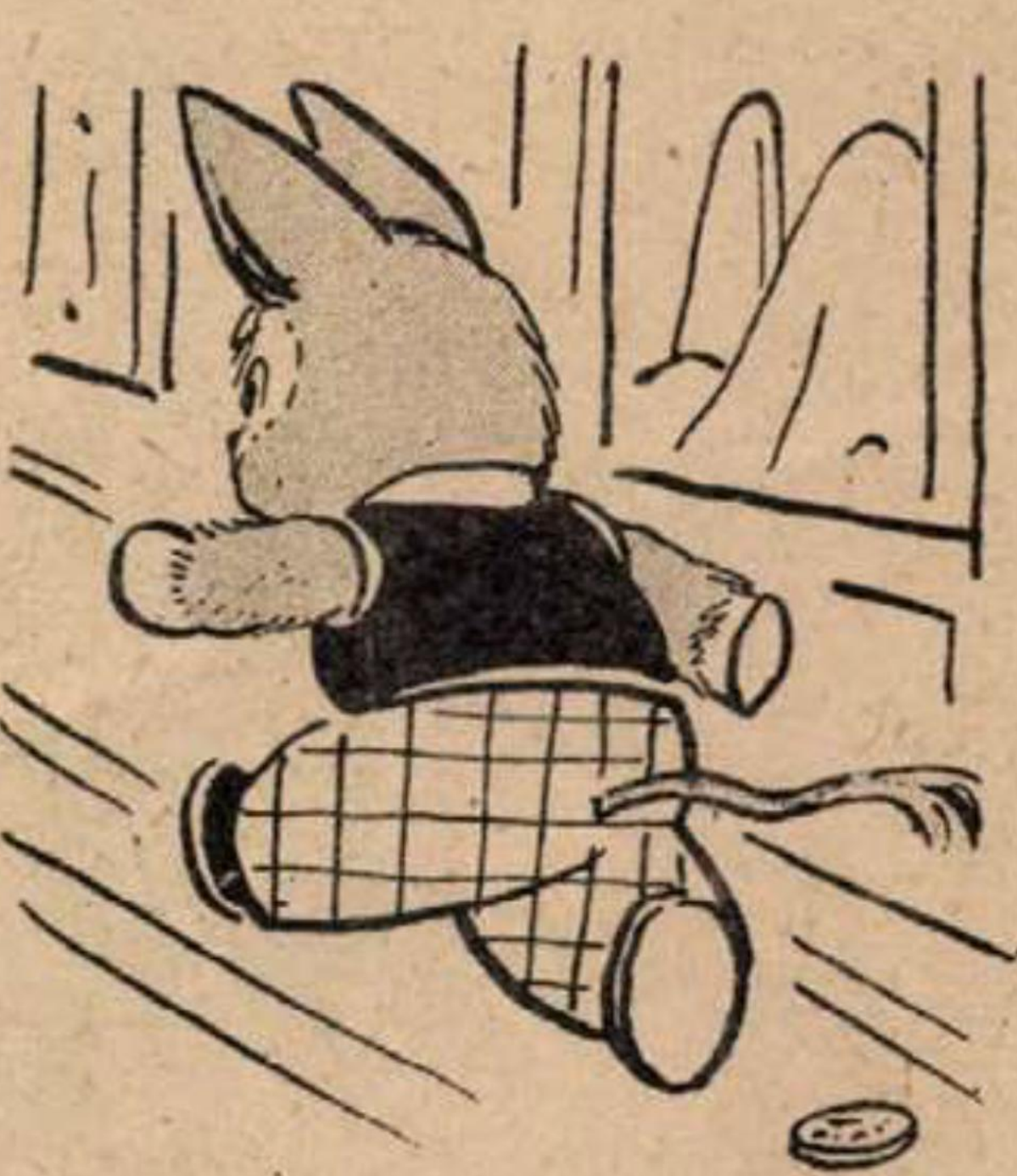

**Szakasits beszéde állt ott
Nagy betűvel elől-hátul:
„Kötelet kap a nyakára,
Ki a forinthoz hozzányúl!“**

Egy vidéki öltözőben

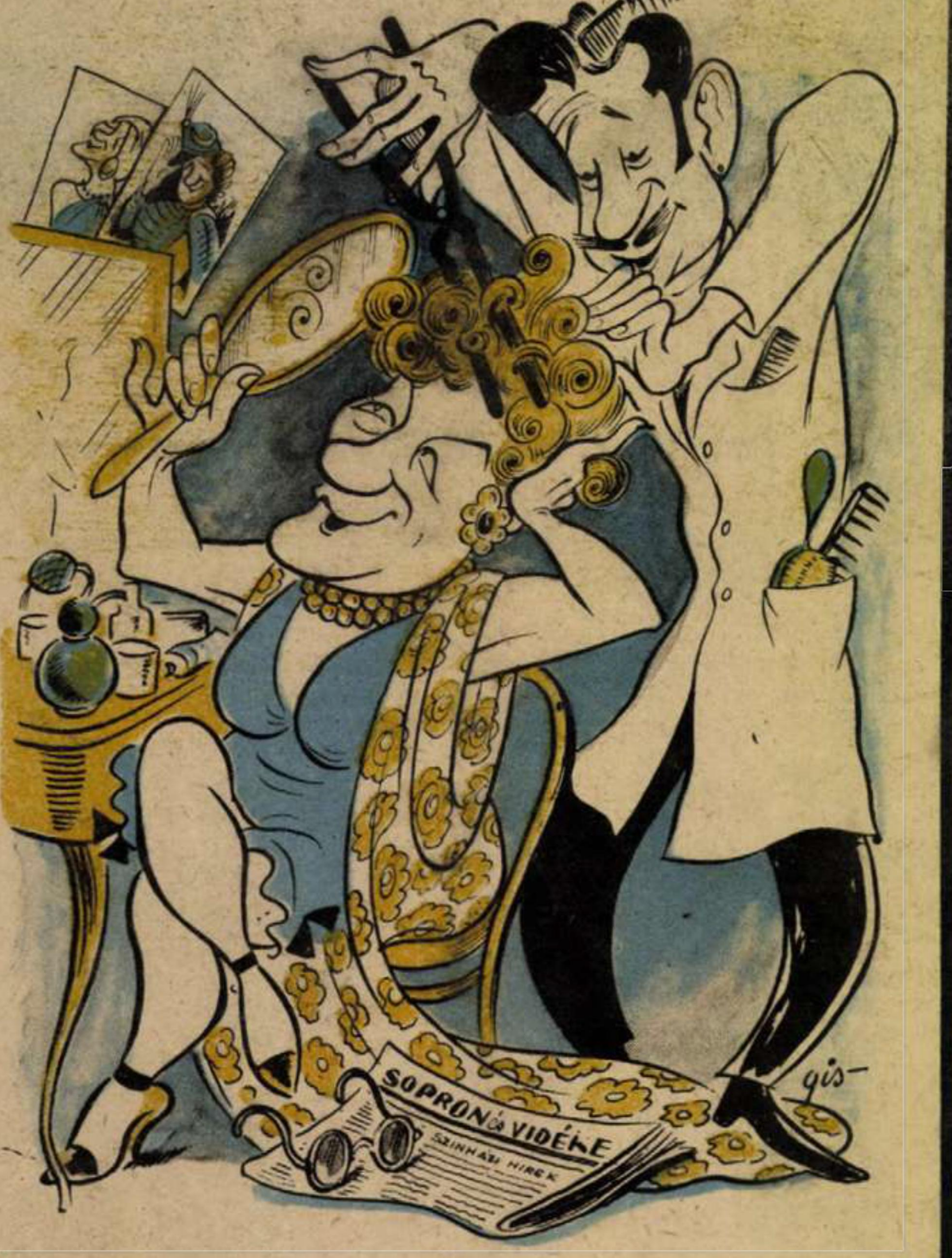

Szinházi fodrász: Hallotta, Zsazsa nyanya? A Bojta Béla azt mondta, hogy egy komolytalan öreg színésznő nem árt a demokráciának?

Fedák Sári: Nem baj, fiam, annál többet árt neki egy komolytalan fiatal bíró!

Ludas Matyi

Megjelenik minden vasárnap.
Szerkesztő:
GÁL GYÖRGY
Felelős szerkesztő:
SZEGEDI EMIL
Felelős kiadó:
PETŐ JÓZSEF
Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, József-körút 5.
Telefon: 388—110 és 188—182.
Nyomatott a „Szikra" Lapvállalat offset-körforgógépein.
Felelős nyomdavezető:
Nedeczky László.

DARVAS SZILÁRD:

Kánikulai dal

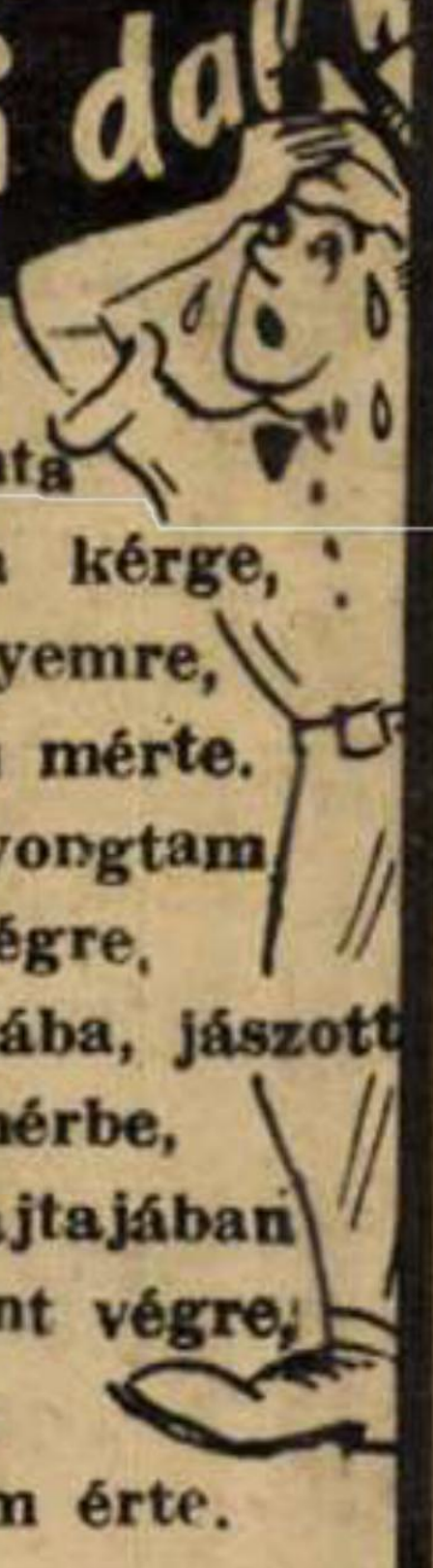

Kereskedőm, a csalafinta
szívének egyre több a kérge,
nagyot köpvén adójegyemre,
az árut csak forintban mérte.
Minden boltokat bébolyongtam,
átkokat szórva földre-égre,
pénzem s az arcom hiába, jászott
sárgába, zöldbe és fehérbe,
míg a menny-boltnak ajtajában
a jó öreg Nap megszánt végre,
adópénzemet elfogadta
és egy hőgutát kaptam érte.

E HETI SZÁMUNKAT ÍRTÁK ÉS RAJZOLTÁK:

Aranyos Gusztáv
Byssz Róbert
Farkas Lujza
Gábor Andor
Gergely Miklós
Gerő Sándor
Hidvéghy Ferenc
ifj. Hont Ferenc
Kaján Tibor
Kertész Endre
Lovászy Márton
Pályi Jenő
Pártos Jenő
Sándor Károly
Shwott Lajos
Szakmáry László
Szegő Gizi
Szemes István
Szép Ernő
Szün-Szabó József
Tabi László
Török János

LÁNYOK! VIGYÁZZATOK!

A „How do you do thank you very much" című belvárosi eszpresszóban üldögéltem kétlábú bárszéken és paradicsomlevest hörpöltem üvegcsövön egy ólomkristálygömbből. Két lépésnyire tőlem három férfi ült egy kis kerek asztalka mellett, három jól öltözött férfi szorosan összehajolva.

— Ellaért hatszáz milliót kérek... — mondta az egyik. A másik kettő erre bólintott. Egyikük a noteszába írt valamit és a fejét csóválta.

— Szép? — kérdezte aztán és eltette a ceruzát.

— Szép, barna... — felelte az első.

Elállt a lélegzetem. Leánykereskedők karmai mellé kerültem! Egyszóval, még mindig akadnak, akik ezzel az aljas mesterséggel keresik a nagy pénzeket, amiket aztán itt eldorbézolnak. Gyanutlan, naiv lányokat közvetítenek a délamerikai kétes lokálokba.

— És Rózsa? — kérdezte most a lilainges — azzal hogy állunk?

— Nyolcszáz. Nyolcszázon alul nem kapható.

Ökölbeszorult fülekkel hallgatóztam tovább. Lelki szemeim előtt megjelent a két leány, akik sikerről, karrierről álmodoznak és nem is sejtik, hogy ezek a brigantik, akik nyilván artistaügynököknek adják ki magukat, a legkétségbeejtőbb züllés lejtőjére taszítják őket.

Hátat fordítottam a gazembereknek, hogy gyanút ne keltsek, de annál jobban füleltem. Elhatároztam, hogyha felkelnek és távoznak, utánuk vetem magam és átadom őket az első főkapitánynak. Kötelet az ilyeneknek!

Suttogva szólalt meg az egyik:

— Egymilliárd?

— Igen — felelte a másik.

— Évi egymilliárd.

— Nagyon sok.

— De megéri.

Nem bírtam türtőztetni magam, kiszaladtam és odasiettem az első rendőrhöz.

— Kérem — lihegtem — jöjjön azonnal. Aljas leánykereskedők ülnek itt az eszpresszóban. Rajtuk ütünk!

Nem akarta elhinni. De én belekaroltam és addig kérleltem, amig velem jött. Komor tekintettel álltunk oda a három csirkefogó asztalához. Éppen menni akartak már.

— Igazolják magukat! — szólt rájuk a rendőr.

— Miért? — kérdezte a lilainges.

— Még kérdi?— förmedtem rá — aljas leánykereskedő! Majd adok én maguknak hiszékeny lányokat a züllés útjára taszítani!

Erre mindhárman éktelenül röhögni kezdtek.

— Hiába tagadnak — üvöltöttem rájuk — kihallgattam a beszélgetésüket! A szép Elláról beszéltek, akit hatszázmillióért meg lehet kapni. Aljas kerítők! És Rózsáról, aki nyolcszszáz!

— Ne tessék hülyéskedni. Mi krumplikereskedők vagyunk. Ella-krumpliról és Rózsa-krumpliról volt szó.

A rendőr tanácstalanul nézett rám.

Uuugy... — mondtam erre lilaingesnek — Ella-krumpliról és Rózsa-krumpliról beszéltek. És ki az az Évi, aki egymilliárd?

Erre megszólalt a harmadik:

— Arról én beszéltem kérem.

— Helyes. És az az Évi, az is krumpli talán?

— Nem. Az a házbérem. Évi egymilliárd.

Tabi László

Cső... cső... cső...

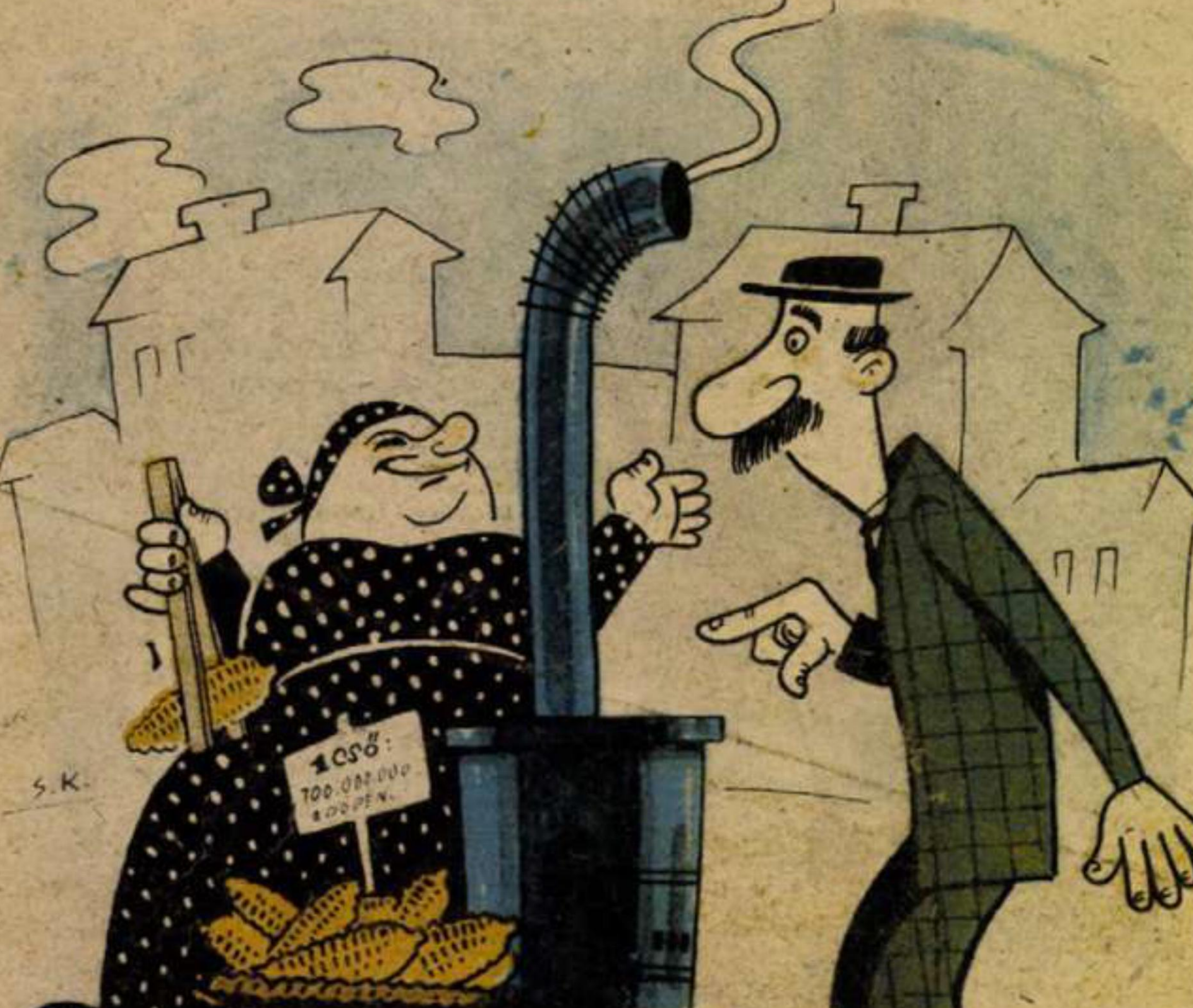

— Kérek egy csövet, de jó forró legyen!
— Akkor vigye a kályhacsövet!

A kunmadarasi ítélet után

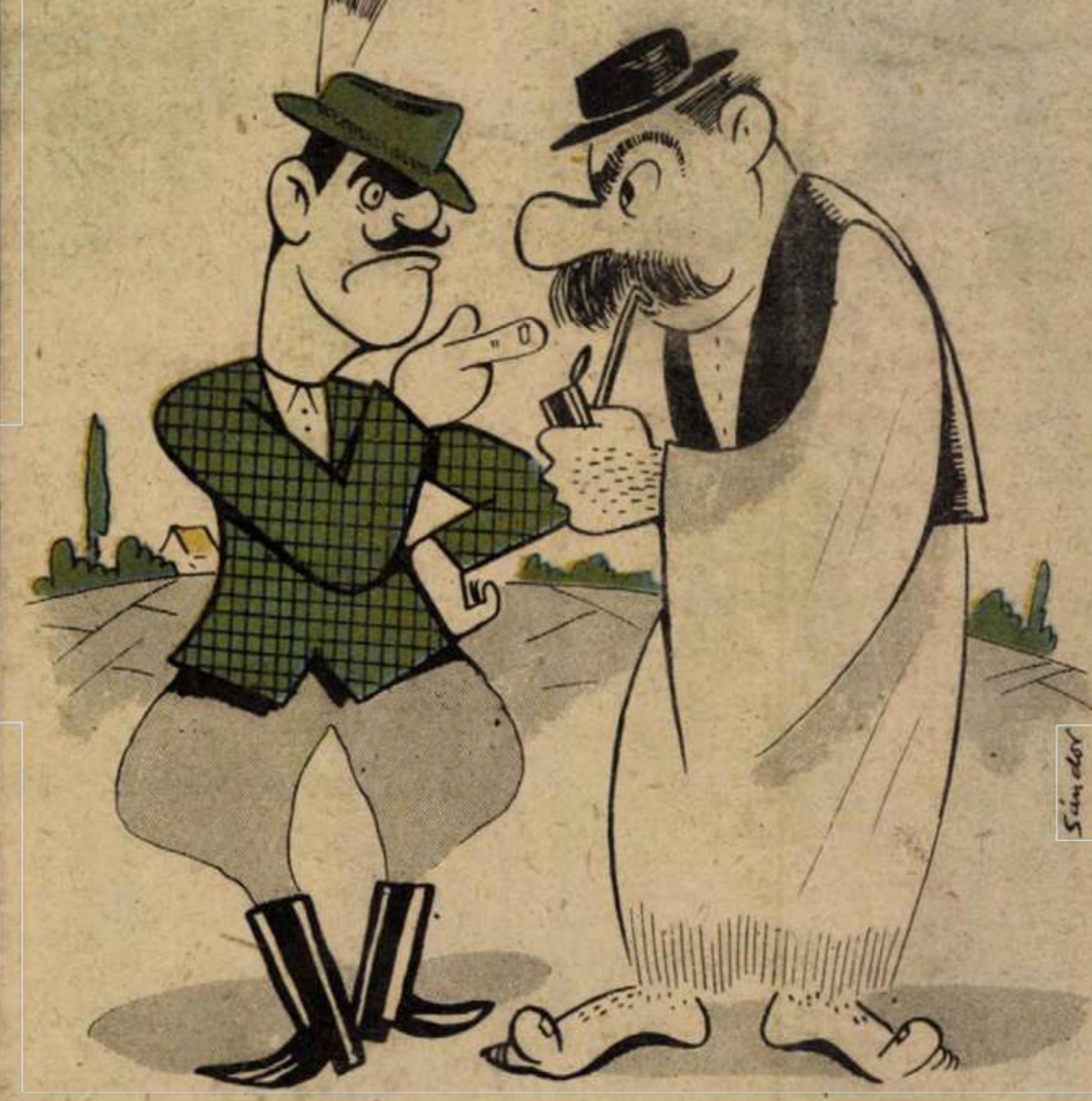

— Na lássa, jegyző úr, azt mondta, legyek felbujtó, ne menjek pogromozni. Most meg a felbujtókat mind felakasztják.

— Igaza van András gazda, nem jó felbujtónak lenni. Menjen pogromozni.

1001 éjszaka 1946-ban

Történt pedig, hogy Bagdad városában nagyon elszaporodtak ama derék férfiak, kiket ingyenélőknek neveztek. Mert Bagdadban azidőtájban olcsón nem lehetett élni, csak ingyen.

Élt pedig abban az időben Bagdadban egy Hasszán nevű férfiú, aki egyszer az erdőben megtalálta Pari Banu tündér varázsgyűrűjét. Azóta valahányszor megforgatta ujján a gyűrűt, megjelent a tündér és ellátta őt mindennel, amit csak kívánt; mert a tündéreknek akkor az volt a foglalkozásuk.

Egy szép napon Hasszán a kávécsarnokban szívta a narghiléját, amikor megjelentek a csauszok.

— Miből élsz, derék férfiú? — kérdezte az egyik csausz Hasszánt. — Miből telik kávécsarnokra?

— Egy tündér segít — mondta nyugodtan Hasszán, mert ez abban az időben Bagdadban mindennapos dolog volt.

A csauszok összenéztek.

— Aha — mondta az egyik csausz.

— Ehe — mondta a másik csausz.

És megbilincselték Hasszánt.

De Hasszán megforgatta ujján a gyűrűt. Abban a pillanatban ott termett a tündér.

— Fujd el ezeket a föld színéről — parancsolta Hasszán.

De Pari Banu Hasszán legnagyobb meglepetésére remegni kezdett.

— Megőrültél? — sikoltott fel. — Miért hívtál ide, te gazember? Hiszen nekem sincs kimutatható foglalkozásom...

Ma már Hasszán is, meg tündér is Csepelen dolgozik.

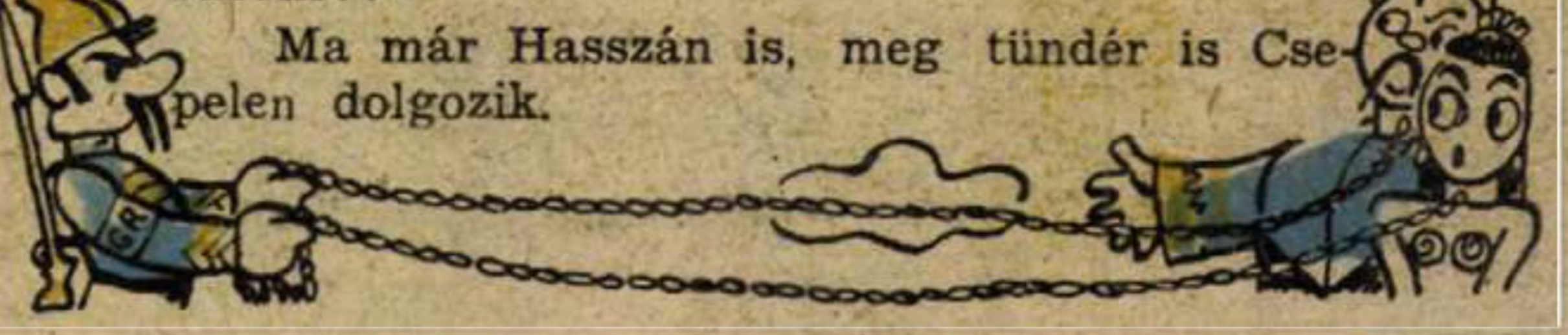

IGY LESZ?

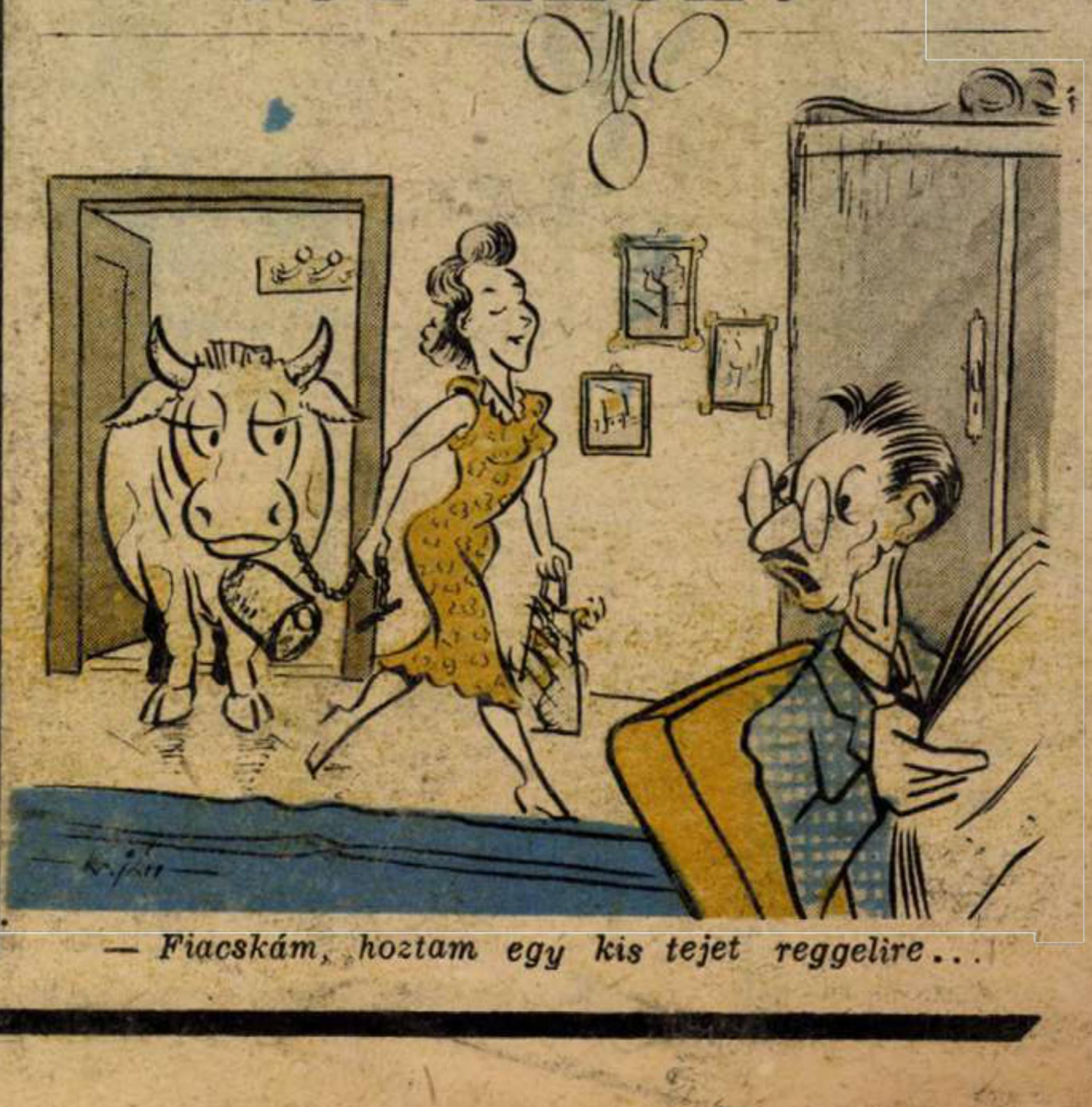

— Fiacskám, hoztam egy kis tejet reggelire...